

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
80

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΚΟΥΚ-
ΑΚΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

“Ένα μεγαλόσωμο διψασμένο ζαρκάδι πλησιάζει στην πηγή για να ξεδιψάσει. ‘Ο Ταρζάν του στέλνει με το τόξο του μια σαϊτα.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΤΡΕΙΣ ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Είναι πρωί.. Βρισκόμαστε πάνω στην κορφή του θεόρατου πέτρινου βουνού...

‘Η Ταταμπού, ή Τζέιν και ή Χουχού θγαίνουν δακρυσμένες από το άνοιγμα της

του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΙΣΟΥ

σπηλιάς που πέρασαν όλη τη νύκτα ξάγρυπνες...

Ξημερώνει ή τρίτη μέρα κι’ ακόμα να φανούν οι αγαπημένοι τους...

‘Ο «Άτσαλένιος Γίγαντας» των Ουράνων, του τρελλού ‘Ε-

πιστήμονα Ουράγκ, ἔχει ἀρπάξει τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ταρζάν. Τοὺς πῆρε μαζί του σ' ἕνα τρελλό ταξίδι στὸ Φεγγάρι!... Ὁ Θεὸς μονάχα ξέρει ἂν θὰ ξαναγυρίσουν ποτὲ στὴ Ζούγκλα (*).

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἔχει ξυπνήσει κι' αὐτός. Βρίσκεται ἀκόμα ξαπλωμένος ἐξῶ, στὰ βράχια τῆς κορφῆς...

Οἱ τρεῖς πονεμένες γυναῖκες προχωροῦν καὶ κάθονται κοντὰ στὸν Κραγιαμπού...

Ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμποὺ ξεσπᾶνε σὲ ἀκράτητους λυγμούς. Κλαῖνε τοὺς χαμένους συντρόφους τους...

Ἡ μελιστάλακτη Χουχοὺ ἀναστενάζει :

— Νὰ κλαῖν' οἱ χῆρες, νὰ κλαῖν' κι' οἱ παντρεμένες ; ! Καλὲ τοῦ λόγου σας ξέρετε, τοῦλάχιστον, πὼς οἱ δικοὶ σας θρίσκονται ἐπὶ τῆς Σελήνης ! Τί νὰ πῶ κι' ἐγώ ; Ὁ « Ἀντρακλὰς » μου ἐξαφνίστηκε αὐτάνδρος, πού κακοχρόνο νᾶχη, τὸ χρυσό μου. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !...

Ὡμως κανένας δὲν τὴν προσέχει...

Ἡ Ταταμποὺ καὶ ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἀκοῦνε μὲ μάτια, ὀρθάνοικτα τῇ Τζέιν. Τοὺς διηγίεται ἕνα τρομακτικὸ ὄνειρο πού εἶχε δεῖ ἀπόψε. Ὅταν σὲ μιά στιγμή κλείσαν γιὰ λίγο τὰ κουρασμένα θλέφαρά της :

— Ἦτανε, λέει, μιά νύχτα πολὺ φωτεινὴ. Ὁλόγιομο φεγγάρι ἔλαμπε στὸν οὐρανό...

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος ἀρ. 79.

» Ἐγὼ κι' ὁ Ταρζάν διασχίσαμε μιά πυκνὴ καὶ ἀγρία περιοχὴ τῆς Ζούγκλας. Τραβοῦσαμε γιὰ κάποια ἀπόμερη πηγὴ... Ὁ σύντροφός μου θὰ παραμόνευε νὰ κτυπήσῃ κανένα ἀγρίμι. Εἶχαμε μιά ὀλόκληρη ὁδομάδα νὰ φάμε κρέας...

» Τέλος, φθάνουμε κάποιτ' ἐκεῖ καὶ κρυθόμαστε πίσω ἀπ' ἕναν μεγάλο πυκνὸ θάμνο...

» Ὁ Ταρζάν θάζει μιά σαῖτα στὸ τόξο του, περιμένοντας τὸ πρῶτο διψασμένο ζαρκάδι πού θὰ πλησίαζε στὴν πηγὴ γιὰ νὰ δροσιستῇ...

» Καὶ νά: Δὲν προφθαίνουν νὰ περάσουν λίγες στιγμὲς κι' ἕνα μεγαλόσωμο καὶ καλοθρεμμένο παρουσιάζεται... Σκύβει μὲ λαχτάρια στὸ καθάριο νεράκι ζητώντας νὰ δροσίση τὰ ξεραμένα χεῖλιά του.

» Ὁ Ταρζάν δὲν χάνει στιγμή. Τεντώνει ἀμέσως τὸ τόξο του, σημαδεύει τὸ ἀγρίμι καὶ ἡ σαῖτα του σχίζει μὲ βοὴ τὸν ἀέρα... Σχεδὸν ταυτόχρονα καρφώνεται στὰ πλατεῖα ψαχνωμένα στήθεια τοῦ ζαρκαδιοῦ...

Ο « ΝΕΚΡΟΣ »
ΔΕΝ ΣΚΟΤΩΝΕΤΑΙ !

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας σταματᾷ νὰ πάρῃ ἀνάσα. Καὶ συνεχίζει τὴν ἀφήγησιν τοῦ παράξενου ὁνείρου της :

— Ὡμως, τί παράξενο !... Τὸ ἀγρίμι πού δέχτηκε τὴ θανατερὴ σαῖτα στὴν καρδιά, δὲν σωριάζεται κάτω. Ἀντί-

θετα, σηκώνεται ὀρθό στὰ πινά του ποδάρια. Καί στή στάσι αὐτὴ ἀρχίζει, σιγά-σιγά, νὰ μεταμορφώνεται!...

»Τὰ μάτια μας γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη. Γιατὶ ἀπὸ ζαρκάδι πού ἦταν, τὸ βλέπουμε νὰ γίνεται τώρα ἕνας ἀπαίσιος καὶ τρομακτικὸς θρυκόλακας!...

»Στὸ δεξί του χέρι θρίσκεται τυλιγμένη μιὰ χρυσοπράσινη φαρμακερὴ ὀχιά!...

»Ὁ Ταρζάν γρήγορα συνέρχεται ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπωσι. Καὶ ἀτρόμητος, ὅπως

πάντα, τεντώνει πάλι τὸ τόξο του. Σημαδεύει τὸν φοβερὸ θρυκόλακα!...

»Ἐγὼ φοβάμαι. Καὶ κάνω νὰ τοῦ πιάσω τὸ χέρι. Νὰ τὸν συγκρατήσω. Νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ κτυπήσῃ ἕνα Στοιχειό. Ὅμως δὲν προφθαίνω...

»Ἡ δεύτερη σαῖτα του σφυρίζει κι' ὅλας μὲ λύσσα στὸν ἄερα... Καὶ καρφώνεται μὲ ὀρμὴ στὰ στήθεια τοῦ μισολυωμένου θρυκόλακα...

»Τὸ Στοιχειό σηκώνει ἀργὰ τὸ σκελετωμένο χέρι του. Πιάνει τὴ φαρμακερὴ σαῖτα

Ἡ σαῖτα τοῦ Ταρζάν δὲν κάνει κανένα κακὸ στὸν ἀπαίσιο θρυκόλακα. Κι' ἐκεῖν ὅς, καγχάζοντας, τοῦ λέει :

και την τραβάει. Την ξεριζώνει από τα στήθεια του. Κι' αμέσως, με δύναμι και όρμη, την καρφώνει ακριβώς στο μέρος της καρδιάς του. 'Ενώ ταυτόχρονα καγχάζει θραχνά κι' άπαισία: — «Χά, χά, χά!.. Μην κοπιάζεις άδικα, παλικάρι μου!... Κανένας δεν μπορεί να σκοτώσει ένα... νεκρό!».

»Όμως ο Ταρζάν και πάλι δεν τ'ά χάνει. Πετιέται σβέλτος άπ' το θάμνο ποδυαμε κρυφτῇ. Και τραβώντας το φονικό μαχαίρι του, ρωτάει άγρια τόν φρικτό βρυκόλακα: — «Ποιός είσαι λοιπόν; Τί ζητάς από μένα;!».

»Εκείνος του άποκρίνεται. 'Η φωνή του είναι ξερή κι' ύπόκωφη. Σ'ά να θγαίνει από το θάθος στοιχειωμένου τάφου: — «Τό φεγγάρι είναι άπάτητο!... Κανένας άνθρωπος, μέχρι σήμερα, δεν μπόρεσε να φθάσει ως εκεί!...»

»Και τονίζοντας, προσθέτει δυό λέξεις ακόμα:—'Ακούς : Κανείς!...

'Αμέσως, ή δψι του τρομακτικού βρυκόλακα αρχίζει ν' αλλάζει... Μέσα σέ λίγες στιγμές ξαναγίνεται ένα όμορφο ήμερο κι' άκακο ζαρκάδι!...

»Ο Ταρζάν χύνεται κατά πάνω του. Ζητάει να τ'όρπάξει στ' άτοαλένια του μπράτσα... Όμως, εκείνο, σβέλτο καθώς είναι, τ'όάζει σ'ά πόδια. Χάνεται γρήγορα πίσω άπό τις πυκνές καταπράσινες φυλλωσιές τῆς άγριας περιοχής...

— 'Υστερα; ρωτάνε με άγωνία ή Ταταμπού κι' ό γιός

του Ταρζάν.

'Η Τζέιν άναστενάζει: — 'Υστερα... ξύπνησα! Παράξενο όνειρο αλήθεια! 'Ετσι δεν είναι;

'Η μελαψή Κόρη στέκει για λίγο βαθειά συλλογισμένη. Τέλος, άναρωτιέται ψιθυριστά :

— Πιό πολύ με παραξενεύουν τ'ά λόγια του βρυκόλακα!... Τι να έννοούσε, άραγε, λέγοντας πώς κανένας άνθρωπος, μέχρι σήμερα, δεν μπόρεσε να φθάσει στο Φεγγάρι;

'Η Χουχού τόση ώρα παρακολουθούσε τ' όνειρο τῆς Τζέιν σιωπηλή, έπεμβαίνει τώρα:

— Καλέ του λόγου μου να σ'ας έξηγήσω τ'όνειράτο !... Τούτέστι : Γράφτε αλλοίμονο! Μεγάλη συφορά μ'ας περιμένει! 'Όσες βολές είδα κι' εγώ κάτ' ύπνον τόν Βρυκόλαξ με τῆ χρυσοπράσινη όχιά, φασκελοκουκούλωστα !.. Φοβερώδες κακόν έπηκολουθούσε: Κάποιος έρωτευμένος γαμπρός προσήρχετο διά να μέ... άτηγάγη!...

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΜΑΥΡΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

Ξαφνικά, θόρυβος ανθρώπου που σκαρφαλώνει, ακούγεται σ'ά κοντινά βράχια...

Και νά: Πρίν περάσουν λίγες στιγμές, μι'ά μικρή κι' όμορφη μαύρη ίθαγενής φθάνει αλαφιασμένη στήν κορφή.

Τ'ά μάτια της είναι όρθάνοικτα και ή έκφρασίς της τρομαγμένη. 'Αρχίζει να τούς έξηγή με φωνή που πνίγεται

στο λαρύγγι της :

— Μ' έστειλε ο Χουράν, ο πατέρας μου! Είναι καλός!... 'Αγαπάει και τον Ταρζάν και τον Γκαούρ!... Θέλει να σ' σώσει!... Μου είπε να φύγετε άμέσως από τούτο τ' θουνό σας!... Μεγάλο κακό θά γίνει!...

‘Η Τζέιν ρωτάει άνήσυχη τη μικρή άγγελιαφόρο:

— Γιατί; Τί έμαθε; Τί πρόκειται να συμβή;

‘Η ‘Αραπινούλα συνεχίζει :

— ‘Ο κακός Γιαχάμπα!...

— Τί;

— “Έχει ξεσηκώσει άμέτρητους Ιθαγενείς!... “Έρχονται να πατήσουν τ' θουνό σας!... Να φύγετε άμέσως... Θά σ' άρπάξει!...

‘Η Χουχού ένθουσιάζεται :

— ‘Απ' τ' στόμα σου και στού Θεού τ' αύτί!... Ζωντοχηρούλα τυγχάνω!... Μακάρι να μ' άρπάξει! Αυτό θέλω κι' εγώ: να δέσω τ' γαϊδάρό μου, πού λένε! Με συγχωρείτε κιόλας!...

‘Η Ταταμπού μ' ένα πήδημα βρίσκεται κοντά στη μικρή μαύρη. Τη ρωτάει :

— Λές αλήθεια;

— Ναί!... ‘Ο πατέρας μου τούς είδε και τούς άκουσε!... ‘Όπου και νάναι θά φτάσουν!...

— Τότε κάνε μου μιά χάρι...

— Μετά χαράς.

— Ξέρεις πού βρίσκεται τ' θεόρατο δέντρο τού τρελλού γοριλλάνθρωπου;

— Ξέρω: Αυτό πούχει στήσει την καλύβα τού...

— Ναί!... Τρέξε, λοιπόν, έ-

κει, όσο μπορείς πιο γρήγορα... Και πέσ' στ' όν Νταμπούχ πώς κινδυνεύουμε... Πώς τ'όν παρακαλούμε νάρθ' να μ' άβοθήσει. Να μ' άσώση!...

‘Η μικρή μαύρη δέν περιμένει ν' άκούση περισσότερα. Πηδώντας σαν άγριοκάτσικο τά τρομακτικά θράχια, φθάνει γρήγορα κάτω. Και π'ό θάζει σ'τά πόδια κατ'ά τ'όντιά.

‘Η Ταταμπού γυρίζει άνήσυχη σ'τη Τζέιν.

— Να τ' όνειρο πού είδες άπόψε! τής κάνει.

‘Η Χουχού πανηγυρίζει :

— Τά γλέπεις καλ' κυρά Μαντάμα;! ‘Εγώ σου τόπα: Τ'όν όνειρατο τού Βρυκόλαξ με τ'ή χρυσοπράσινη όχιά τυγχάνει σημαδιακό σημάδι!... Μεγάλο κακό σ' περιμένει!... Σίγουρα θά με άπηγάγουνε!

ΛΕΥΤΕΡΙΑ “Η ΘΑΝΑΤΟΣ!

Κι' άλλοίμονο!... ‘Η μαύρη συμφορά δέν άργεί να φθάση:

‘Ο τρομερός και γιγαντώσμος μαύρος φύλαρχος Γιαχάμπα, μαζί με άμέτρητους κι' άγριους άραπάδες, ζώνουν τ'ον περήφανο ‘Ελληνικό θουνό...

Οί τρεις γυναίκες κι' ό γιός τού Ταρζάν πού μένουν επάνω σ'την κορφή του, βρίσκονται ξαφνικά περικυκλωμένοι από παντού.

‘Από πουθενά δέν θά μπορέσουν πιά να ξεφύγουν.

Και νά: ‘Η θροντερή φωνή τού Γιαχάμπα φθάνει τώρα σ'τ' αύτιά τους:

— “Έεε!... ‘Εσείς εκεί πά-

νωωωω!... "Αν αγαπάτε τη ζωή σας παραδοθήτεεε!... Αύτη τη φορά δέν θά μοι γλυτώσετεεεε!...

Τό πανώριο πρόσωπο τής Ταταμπού παίρνει άγρια έκφρασι. Καί σκύθοντας άπ' έναν άκρινό θράχο τής κορφής, φωνάζει δυνατά καί περήφανα στόν άνανδρο πολιορκητή :

— "Αδικα θά κοπιήσης, κακοῦργε!... Καμμιά άπό μās δέν θά πέση ζωντανή στά θρωμερά σου χέρια. 'Ο θάνατος θά μās σώση άπό τη σκλαβιά καί την άτίμωσι!...

— Αὐτό θά τό δοῦμε! τής άποκρίνεται οὐρλιάζοντας, ὁ Γιαχάμπα. Καί διατάζει άμέσως τούς μαύρους πολεμιστές του :

— 'Εμπρός σκυλιάαα!. "Αν δέν πατήσετε την κορφή τοῦ πέτρινου θουνού, θά σας σφάξω μέ τό ίδιο μου τό χέρι!...

Καί ἡ έπίθεσις άρχίζει. Οἱ άραπάδες σκαρφαλώνουν σάν λυσσοσάμενα θηριά τά τρομακτικά θράχια. Προχωροῦν άκράτητοι κατά την κορφή!...

Μά κι' ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν καί ὁ γιός τοῦ Ταρζάν δέν κάθονται μέ σταυρωμένα χέρια. Γκρεμίζουν, ψηλά από την κορφή, μικρά θράχια καί πέτρες. Σπέρνουν τόν ὄλεθρο καί τό χαμό στοὺς άγριους έπιδρομεῖς...

"Ομως εκείνοι είναι άμέτρητοι! "Οσους κι' αν γκρεμοτσακίζουν κτυπημένους στό θάραθρο, υπάρχουν άλλοι. Πού άνεβαίνουν, άνεβαίνουν... Κι' ὄλο κοντοζυγώνουν πρὸς

την κορφή!

Δέν περνάει πολλή ὥρα κι' έχουν καταφέρει νά ζώσουν στενά τίς δυο γυναίκες. Καί μαζί τους τό άτρόμητο παιδί. Από στιγμή σέ στιγμή θά πατήσουν την κορφή. Θά τοὺς πιάσουν ζωντανούς.

Μονάχα ἡ μελιστάλακτη Χουχού μένει ἡσυχη κι' άτάραχη! Καρφάκι δέν τής καίγεται γιά τό κακό πού γίνεται κάτω άπό τά πόδια της...

Ξαπλωμένη άναπαυτικά σ' ένα βραχάκι, τακτοποιεῖ μέ κοκετταρία τό κωμικοτραγικό τσουλούφι της...

Σέ μιá στιγμή, άναστενάζει :

— Καλὲ τί κακό εἶν' αὐτό! 'Ολάκερη μάχη γίνεται περὶ τοῦ ποῖος νά μέ πρωταρπάξη! Μά τόσον μούρλια τυγχάνω λοιπόν; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Οἱ δυο γυναίκες βρίσκονται σέ τραγική θέσι!... Δέν φθάνει πούχουν χάσει τοὺς συντρόφους τους. Μά κινδυνεύουν τώρα νά γίνουν καί σκλάβες ενός άνθρωπόμορφου κτήνους: Τοῦ τρομεροῦ κι' άπαίσιου Γιαχάμπα!...

— 'Ο θάνατος εἶναι χίλιες φορές καλύτερος άπό μιá τέτοια κατάντια! ψιθυρίζουν, σάν μ' ένα στόμα κι' οἱ δυο τους!...

'Ο Κραγιαμπού συμφωνεῖ :
— Ναί!... Θά πεθάνω κι' έγώ μαζί σας!...

ΤΡΩΜΑΚΤΙΚΟ ΜΑΚΕΛΕΙΟ!

Καί ἡ τραγωδία άρχίζει:

‘Ο τρομερός Γιαχάμπα και οι μαύροι δαίμονές του, κάνουν επίθεσι στο περήφανο κι’ άπάτητο ‘Ελληνικό βουνό!

‘Η Τζέιν, ή Ταταμπού κι’ ο γιός του Ταρζάν αγκαλιάζονται με δάκρυα στα μάτια. Φιλιώνται κι’ αποχαιρετούν ο ένας τον άλλον... ‘Ετοιμάζονται νά γκρεμοτσακιστούν στο θάραθρο. Νά τελειώσουν, μιά για πάντα, την πολυθασανισμένη τους ζωή!

‘Ομως νά: ‘Ο Θεός δέν θέλει νά τους αφήση νά χαθούνε...

Κάτω, στους πρόποδες του θεόρατου πέτρινου βουνού, φθάνει — ειδοποιημένος από τη μικρή άραπνίνα — ο γοριλ-

λάνθρωπος Νταμπούχ!... Τόν ακολουθούν άμέτρητοι μεγαλόσωμοι γορίλλες!...

‘Ολοι μαζί σκαρφλώνουν άκράτητοι στα βράχια. ‘Ωσπου φθάνουν τόν Γιαχάμπα και τούς μαύρους δαίμονές του.

Κι’ ένα τρομακτικό μακελειό αρχίζει!...

Οι άραπάδες καρφώνουν με λύσσα τά μαχαίρια τους στα πλατειά τριχωτά στήθεια τών ανθρωπόμορφων θηριών του Νταμπούχ... ‘Ομως κι’ εκείνα τούς κτυπάνε με τά χοντρά

κλαδιά που κρατάνε στα μακρυά τους χέρια.

Μπρός απ' όλους ο τρελλός Γοριλλάνθρωπος σκορπίζει με το ρόπαλό του, τον δλεθρο και το χαμό στους κακούργους...

Οι μαύροι του Γιαχάμπα πού δέχονται τα κτυπήματα, χάνουν αμέσως τις αισθήσεις τους. Και γκρεμοτσακίζονται στο φοβερό θάραθρο!... Βρίσκουν φρικτό θάνατο κάτω στα θράχια!

Ή Ταταμπού, ή Τζέιν και ό Κραγιαμπού, παρακολουθούν από ψηλά την άτέλειωτη γιγαντομαχία!... Απ' αὐτήν θά εξαρτηθῇ ἂν θά ζήσουν, ἢ θά πεθάνουν!...

Όμως, ἡ θέσι τῆς πανώριας μελαψῆς Ἑλληνίδας, εἶναι πολὺ πῶς δύσκολη ἀπ' τῇ θέσι τῶν ἄλλων. Γιατί γι' αὐτήν, ὅποια κι' ἂν θά εἶναι ἡ ἔκβασι τῆς μάχης, δὲν ἔχει νὰ περιμένη σωτηρία :

Ἄν νικήσουν ὁ Γιαχάμπα καὶ οἱ ἄγριοι μαύροι του, σίγουρα θά τὴν σπαράξουν μετὰ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τους... Ἄν πάλι θγοῦν νικητὲς οἱ γορίλλες, τότε ὁ τρελλὸς Νταμπούχ, ὁ ἀρχηγὸς τους θά τὴν ξαναρχάξῃ ὅπως κι' ἄλλοτε. Γιὰ νὰ τὴν κλείσῃ στὴν ξυλένια καλύβα, πάνω στὰ ψηλά κλαδιά τοῦ θεόρατου δέντρου του!...

Κανένας τότε — οὔτε κι' αὐτὸς ὁ Γκαοῦρ — δὲν θά μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὴν λευθερώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γιγάντιου κι' ἀδάμαστου γοριλλάνθρωπου!...

Όμως ξαφνικά κάτι ἀπί-

στευτο κι' ἀναπάντεχο γίνε-
ται...

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ "Η ΏΝΕΙΡΟ ;

Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ ξεφύ-
γουμε γιὰ λίγο ἀπὸ τὰ συντα-
ρακτικὰ γεγονότα τοῦ θεόρα-
του πέτρινου θουνοῦ. Πρέπει
νὰ ξαναθεωροῦμε κοντὰ στοὺς
ἄλλους ἀγαπημένους ἥρωες :
Στὸν Ταρζάν, τὸν Γκαοῦρ
καὶ τὸν Ποκοπικό...

Τοὺς εἶχαμε ἀφήσει — ὅπως
θυμόσατε — μέσα στὴν κοι-
λιά τοῦ ἀτσαλένιου Ρομπότ
τοῦ τρελλοῦ Ἐπιστήμονα νὰ
ταξιδεύουν στὸ Ἄπειρο, ξα-
ναγουρίζοντας ἀπὸ τὴ Σελήνη
στὴ Γῆ!... (*).

Καὶ νά: Ὁ τεράστιος μη-
χανικὸς γίγαντας προσγειώ-
νεται κοντὰ στὴ μεγάλη Πη-
γὴ. Ἐκεῖ πού ὁ δόκτωρ Οὐ-
ράγκ εἶχε συναντηθῇ μετὸν
Ἀρχοντὰ τῆς Ζούγκλας καὶ
τὸν μελαψὸ Ἕλληνα...

Ἡ σιδερένια πόρτα τοῦ Ρο-
μπότ ἀνοίγει. Ὅλοι οἱ ἐπιβά-
τες τοῦ πετιῶνται ἔξω...

Μὰ ἀπὸ τὴ στιγμή πού πα-
τοῦν στὸ στερεὸ ἔδαφος, κά-
τι πολὺ παράξενο γίνεται :
Νοιώθουν ὅσιν νὰ ζυπνήσαν
ἀπότομα ἀπ' ἓνα ἐφιαλτικὸ ὄ-
νειρο :

— Πάλι καλὰ, ἀδερφέ μου,
μουρμουρίζει ὁ Ποκοπικό. Κα-
ταφέραμε νὰ πᾶμε στὸ φεγγί
γάρι καὶ νὰ γυρίσουμε σῶοι

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο
τεῦχος ἀρ. 79.

καί... έθλαθείς.

‘Ο τρελλός σοφός πού τόν άκούει, ξεσπάει σ’ ένα αλόκο-
το γέλιο :

— Χά, χά, χά!... Χά, χά,
χά!...

Καί μέ ξερή κι’ υπόκωφη
φωνή, λέει τά ίδια λόγια πού
είχε πη στην Ταταμπού και
ό θρυκόδλακας τού όνείρου
της:

— Τό Φεγγάρι είναι άπάτη-
το! Κανένας άνθρωπος, μέ-
χρι σήμερα, δέν μπόρεσε νά
φθάση ώς εκεί. Άκούτε: Κα-
νένας!...

— Άρα μās την έσκασες;
ρωτάει ό νάνος. παρεξηγη-
μένος. Τότες νά μη με παρε-
ξηγήσης άν σέ... σφάξω δι’
άποκεφαλισμού!.

Μέ τη σειρά τους τώρα ό
Γκαούρ κι ό Ταρζάν ρωτάνε
τόν Ουράγκ χαμένα:

— Δέν είχαμε πάει, λοιπόν,
στό φεγγάρι!;

— Όχι!

— Καί τά θεριά, τά Στοι-
χειά και τά Τέρατα πού αντι-
κρύσαμε μέ τά ίδια μας τά
μάτια;

‘Ο «Τρελλός» τούς έξηγεί:

— Δέν ήταν παρά μονάχα
όράματα τής έξημμένης φαν-
τασίας σας. Οί άόρατες άκτί-
νες Μπέ - Σέ πού ξεχύνονται
μέσα στό Ρομπότ του, σās έ-
καναν νά βλέπετε και ν’ ά-
κούτε πράγματα άνύπαρκτα.

Καί ξεσπάει στό παράξενο
τρελλό γέλιο του:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά,
χά!... Έγώ είμαι ό δόκτωρ
Ουράγκ! ‘Ο “Άρχοντας τού
κόσμου! ‘Ο κουρσάρος τών

Ουρανών! ‘Ο κατακτητής τού
‘Απείρου! Καί ό αντίπαλος
τού Θεού!...

‘Ο Ποκοπίκο ύποκλίνεται
κωμικά:

— Χαίρω πολύ, φίλε!...
Τού λόγου μου τυγχάνω Πο-
κοπίκος ό φοβερός και τρο-
μερός! Κυνηγός άγρίων Κο-
νίκλων! Γόης φιδιών και Κο-
ριτσιών! Προστάτης κουτών
και άδυνάτων! “Αντρακλας
δυσθεόρατος, μοθόρος κι’ ά-
νοιχτόκαρδος! Καί διπλωμα-
τούχος Σφάχτης τής Σχολής
Καλών Τεχνών! ‘Ολέ!

Μά πριν ό νάνος τελειώσει
καλά - καλά, τούς τίτλους
του, ό Ουράγκ βγάζει ξαφνι-
κά ένα τρομακτικό ξεφωνητό.
Ταυτόχρονα τινάζει μέ φρίκη
κι’ άπόγνωσι τό άριστερό του
πόδι!...

Μιά φαρμακερή κόμπρα,
τυλιγμένη σ’ αυτό, τόν έχει
δαγκώσει!...

‘Ο Ποκοπίκο προσπαθεί νά
τόν παρηγορήσει:

— Έσύ τώρα, μπάρμπα, θά
νομίζης πώς τυλήχτηκε μιά
κόμπρα στό ποδάρι σου και
σέ δαγκώνει!... “Ε, όχι, τό
λοιπόν! ‘Ο όφιος όπερ γλέπεις
είναι παρόραμμα τής εξημέ-
νης φαντασίας σου λόγω τών
άκτίνων Φι - Χι - Ψι, τό ό-
ποιον...

Μά δέν προφθαίνει νά τε-
λειώσει. Την ίδια στιγμή ό
Γκαούρ, μ’ ένα υπεράνθρωπο
πήδημα βρίσκεται κοντά στόν
«Τρελλό». Κι άρπάζει την κόμ-
πρα από τό λαιμό. Λίγο πιο
κάτω άπ’ τό άπαίσιο πλατύ
κεφάλι της.

Ἡ σιδερένια παλάμη τοῦ μελαψοῦ γίγαντα τὴ σφίγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμι.

Τὸ τρομερὸ φίδι κουλουριάζεται γρήγορα στὸ γερὸ μπράτσο του. Σφίγγεται κι' αὐτὸ μὲ λύσσα!

Τὸ χέρι τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνα μελανιάζει. Τὸ αἷμα παύει νὰ κυκλοφορῇ στὶς φλέβες του... Ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ στόμα τῆς κόμπρας θγαίνει ἀπαίσιος ρόγχος!...

Ὅμως ὁ Γκαοῦρ ἐπιμένει...

Ἔτσι τὸ κρῦο κορμὶ τῆς σφίγγεται γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά... Κι ἀμέσως ἀρχίζει νὰ παραλύη!

Τὸ μελαψὸ παλικάρι παρατάει τέλος τὸ λαιμὸ τοῦ φιδιοῦ, τινάζοντας μὲ ἀηδία τὸ χέρι του...

Ἡ κόμπρα πετάγεται μακρὰ. Πέφτει πάνω στὸ παχὺ καταπράσινο γρασίδι. Μένει ἀκίνητη. Εἶναι πνιγμένη!...

Ὁ τρελλὸς Ἐπιστήμονας βγάζει τώρα ἓνα δεῦτερο σπαρακτικὸ ξεφωνητό. Καί σωριάζεται κάτω. Οἱ ἀθάστακτοι πόνοι τοῦ νοιώθει, τὸν κάνουν νὰ σπαράξη σὰν ψάρι στὴ στεριά!...

Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας καὶ πάλι δὲν χάνει στιγμή. Σχεδὸν ταυτόχρονα πέφτει κι αὐτὸς κάτω. Ἀρπάζει καὶ συγκρατεῖ τὸ ἀριστερὸ πόδι τοῦ ἐτοιμοθάνατου Οὐράγκ. Βρίσκει πάνω σ' αὐτὸ τὴ μικροσκοπικὴ πληγὴ ἀπ' τὸ δάγκωμα τοῦ φαρμακεροῦ φιδιοῦ. Κολλάει πάνω σ' αὐτὴν τὰ χεῖλια του. Τὴ βυζαίνει μὲ δύναμι καὶ θιάσι...

Ὁ Γκαοῦρ τραβάει ἔτσι τὸ θανατερό φαρμάκι τῆς κόμπρας. Τὸ παίρνει στὸ στόμα του...

Κάθε τόσο ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι. Φτύνει κάτω μὲ θιάσι... Ἔχει ἀφάνταστα κουρασθῇ!...

Ξαφνικὰ νοιώθει τὸ χέρι τοῦ Ταρζάν νὰ τὸν παραμερίζη. Κολλάει αὐτὸς τώρα τὰ χεῖλια του στὴ μικρὴ πληγὴ τοῦ ποδαριοῦ. Βυζαίνει ἐκεῖνος τὸ φαρμάκι!...

Ὅταν κουράζεται στὴν προσπάθειά του ὁ μελαψὸς γίγαντας εἶναι ἔτοιμος: Ξαναρχίζει ἐκεῖνος τὸ βύζαγμα τῆς φαρμακερῆς πληγῆς...

Ὑστερα πάλι ὁ Ταρζάν... Μετὰ ξανά ὁ Γκαοῦρ!

Ἔτσι, οἱ δύο συντρόφοι, παίζουν «κορώνα - γράμματα» τὴ ζωὴ τους! Ἄν ἔτυχε νάχουν τὴν παραμικρὴ ἀμυχὴ στὸ στόμα, εἶναι χαμένοι! Τὸ δηλητήριο τοῦ φιδιοῦ θὰ κυκλοφορήσῃ μέσα στὸ αἷμα τους. Κ' ἓνας φρικτὸς θάνατος τοὺς περιμένει!...

Ὅμως τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν γίνεται. Τὸ ἀντιθετὸ μάλιστα: Ὁ δόκτωρ Οὐράγκ ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ συνέρχεται. Οἱ τρομεροὶ πόνοι τοῦ λιγοστεύουν... Ὡσπου τέλος σταματοῦν...

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΚΑΤΙ ΚΛΕΒΕΙ!

Ὁ τρελλὸς ἐπιστήμονας πετιέται τώρα ὀρθὸς! Ὁ Γκαοῦρ κι ὁ Ταρζάν τὸν ἔχουν σώσει ἀπὸ βέβαιο θάνατο!

‘Ο Ποκοπίκο τὸν κυττάζει θαυμαστικά:

— Τὴ σκαπουλάρισες, Μπάρμπαι... Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Καὶ σηκώνοντας ἀπειλητικὰ τὴ χατζάρα του, προσθέτει:

— “Ἐτοι εἶναι: “Οποιοῦ τοῦ μέλλει νὰ σφαγῇ, ποτές του δὲν πεθαίνει!...

‘Ο Γκαοῦρ τὸν παραμερίζει μὲ τὸ πόδι του, κάνοντάς τον νὰ πάρῃ μερικὲς κουτροὺ βάλεις. “Ισια πρὸς τὸ μέρος ποὺ στέκει ὀρθὸ τὸ Ρομπότ,

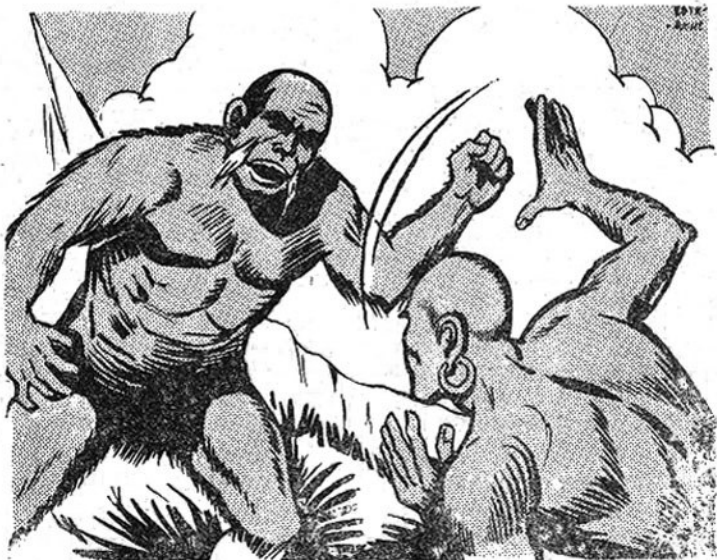
μὲ ἀνοικτὴ τὴν πόρτα τῆς κοιλιᾶς του...

‘Ο νᾶνος γίνεται μπαρούτι:

— Βρὲ ἄσε με νὰ τοῦ θεωρίσω τὴν κεφάλαι! Ξεφωνίζει ἄγρια. Μονάχα ἔτσι θὰ γιὰ τρευτῇ ἀπ’ τὴν τρελλάρα του.

‘Αμέσως ὅμως, μιὰ ἰδέα λάμπει στὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια του. Καὶ μ’ ἓνα πῆδημα, τρυπώνει ἀπαρατήρητος στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀτσάλениου μηχανικοῦ γίγαντα...

.....
Στὸ μεταξύ, ὁ τρελλὸς ‘Επιστήμονας, ποὺ σώθηκε ἀπὸ

Φοβερὸ καὶ τρομερὸ μακελιὸ γίνεται πάνω στὰ δράχια. ‘Ο Νταμποῦχ καὶ ὁ Γιαχάμπα κτυπιῶνται ἀλύπητα...

τόν βέβαιο και φρικτό θάνατο, κυττάζει με θαυμασμό τους δυο γίγαντες σωτήρες του. Και τούς μιλάει λογικά:

— Σας ευχαριστώ καλοί μου φίλοι!... Κινδυνέψατε τη ζωή σας για να σώσει' έμένα που τόσο άσχημα σ'είχα φερθή!... Είθε ο Θεός να σας χαρίσει πάντα υγεία και χαρά!...

Την ίδια στιγμή ο Ποκοπίκο — άπαράτηρος πάλι — βγαίνει σαν κλέφτης από την κοιλιά του Ρομπότ, κρύβοντας κάτι με τρόπο, μέσα στο τομαρένιο παντελονάκι του. Έτσι άκούει την ευχή του Ουράγκ και πλησιάζοντας, του άντεύχεται:

— Κι' έλόγου σου να χαιρέσαι τὰ... νειάτα και τη λεβεντιά σου!...

Ο σοφός συνεχίζει σ'α να μη τόν άκουσε:

— Τώρα όμως πρέπει να ξαναγυρίσω στη μακρινή πατρίδα μου! Έκεί που τόσες καταστροφές και συμφορές έχω φέρει!... 'Απ' έδω και πέρα δεν θά κάνω στους συνανθρώπους μου παρά μονάχα τὸ καλό! Θά χρησιμοποιήσω τις έφευρέσεις μου για να τούς κάνω γερούς, χαρούμενους κ' ευτυχισμένους!

Ο Ποκοπίκο σκουντώντας με τρόπο τόν Γκαούρ, μур-μουρίζει:

— Σ'α να σοβάρεψε ο μπάρμπα Καραφλογυαλάκας!... Μοῦ φαίνεται πῶς ή τρελλάρα του πήγε περίπατο!...

Κι' αλήθεια οί δυο γίγαντες δεν έχουν παραξενευτή. Γιατί ξέρουν πῶς τὸ δάγκωμα της κόμπρας πάνω σ'έναν τρελλό, έχει θαυματουργό άποτέλεσμα... Για ένα μικρό διάστημα τόν ξαναφέρει σ'α λογικά του. Φθάνει να μπορέσει να σωθή από τὸ θανατερό φαρμάκι της... Αυτό έχει γίνει και τώρα: 'Η ύπερφυσική διάνοια του σοφού 'Επιστήμονα, έχει ξανάθρει τη χαμένη ισορροπία της. Και μαζί με τὸ λογικό, ο δόκτωρ Ουράγκ ξαναβρίσκει κατ'την παλιά καλωσύνη του!...

Έτσι, κ' ενώ τὰ βαθουλωμένα σκοτεινά μάτια του βουρκώνουν που θ' άποχωριστή τούς καλούς αυτούς ανθρώπους — προχωρεί άργά στο Ρομπότ του. Μπαίνει μέσα.. Κλείνει την πόρτα... Βάζει σέ κίνηση τόν μεγάλο έλικα της ράχης του. Αρχίζει ν' άνυψώνεται άργά...

Τέλος, από τις άκρες τῶν σωληνωτῶν ποδαριῶν του άτσαλένιου γίγαντα, αρχίζουν οί άτομικές έκρηξεις...

Ο τεράστιος Ρομπότ, με άνοικτά τὰ σιδερένια χέρια του, διασχίζει τώρα τὸ κενό. Φθάνει πολύ ψηλά στὸν ούρανό. Και παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὸ βορριά!...

ΛΟΓΩ ΤΩΝ... «ΤΟΙΟΥΤΩΝ»

Όμως ξαφνικά μιὰ τρομακτική έκρηξη άντηχεί σὸ θόλο τ' ούρανοῦ! Ένώ, μιὰ στιγμή πρίν, ο άτσαλένιος μηχανικός γίγαντας τινάζεται στὸν αέρα! Γίνεται άμέτρητα

μικρά κομματάκια που σκορπίζονται δεξιά και αριστερά!

Σίγουρα ανάμεσα σ' αυτά θά βρίσκονται οι σάρκες και τὰ κόκκαλα του άμοιρου σοφού επιστήμονα!...

Τό μεγαλειώδες μηχανικό κατασκευάσμα του δόκτορα Ουράγκ δέν υπάρχει πιά!... Κι' αυτός ό ίδιος έχει βρεί τραγικό θάνατό!...

Ο Ταρζάν κυττάζει έρωτηματικά τόν Γκαούρ:

— Λές ν' αυτοκτόνησε; ψιθυρίζει.

Ο μελαψός γίγαντας αναρωτιέται χαμένα:

— Μά γιατί; Πρίν λίγες στιγμές ήταν τόσο καλά στά λογικά του!...

Ο Ποκοτίκο κουνάει φιλοσοφικά τήν άνοικονόμητη κεφάλια του:

Τό μοιραϊόν ήτο μοιραϊόν! άποφαίνεται σοβαρός.

Καί προσθέτει μέ συμπόνια.
— Τό πεπρωμένον του ήτο νά γίνη... κιμάς, ό φουκαριάρης! Τοῦ λόγου μου τόν πήρα στο λαιμό μου!...

— Γιατί; ρωτάει ό Γκαούρ.
— Καθότι καλύτερα νά τόν έσφαζα τόν ανθρωπάκο, παρά τό κακό που τοῦκανε ή άφηρημάς του!... Άπό τις «τοιούτες» τήν έπαθε τή λαχτάρα! Τις έέχασα έξω...

— Ποιές;

— Τις... τοιούτες!

— Δηλαδή;

— Νά, δηλαδή, λόγω τών «τοιούτων» μακαρίτεψε! στά καλά του καθουμένου!...

Ο Ταρζάν θυμώνει. Καί σηκώνοντας τό πόδι, του δίνει

ένα γερό «σοῦτ» στά πεισινά!

Ο νάνος έκσφενδονίζεται στόν άέρα. Διαγράφει καμπύλη στο κενό και πέφτοντας κάτω, περνάει, κουτρουβαλώντας, ανάμεσα σέ δυό κοντινούς κορμούς δέντρων:

— Γκώωωωλ!... ξεφωνίζει.

Άμέσως όμως συνέρχεται. Πετιέται όρθος και φωνάζει μέ θυμό στους δυό γίγαντες:

— Τοῦ λόγου μου φταίω, που γουστάρω νά είμαι προστάτης σας! Τούτέστι προστάτης τών κουτών και άδυνάτων! Όλέ!... Πλήν όμως άν ξανατύχετε σέ κίνδυνο, ή «τοιούτη» που έχω κρύψει στο παντελονάκι μου, δέν πρόκειται νά σας σώση!... Με άντιλήθεσθε;

Πώς μπορούσε όμως κανείς νά καταλάβη τά παράξενα κ' αίνιγματικά λόγια του.

Ο Ταρζάν τραβάει από τό μπράτσο τόν Γκαούρ, μέ κατεύθυνσι προς τή δύσι...

— Πάμε στή σπηλιά μου, του λέει. Η Τζέιν και ό Κραγιαμποῦ θά χαροῦν πολύ νά μάς ξαναδοῦν ζωντανούς. Μετά, όλοι μαζί, πηγαίνουμε στήν Ταταμποῦ...

Ο μελαψός γίγαντας χαμγελάει:

— Άδικα θά κάνουμε τόσο δρόμο, άδελφέ μου! του άποκρίνεται.

— Γιατί;

— Η συντρόφισσα κι ό γιός σου, θά ήταν τρελλοί άν έμεναν έτσι μονάχοι κι' άπροστάτευτοι στή σπηλιά σου!...

— Τότε;

— Σίγουρα θά έχουν ζητή-

σει καταφύγιο στην απάτητη κορφή του θεόρατου πέτρινου βουνού. 'Εκεί θα θρίσκωνται μαζί με την 'Ιταμπού!...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας βρίσκει σωστό το συλλογισμό του Γκαούρ:

— Δίκηο έχεις! του κάνει. Πάμε, λοιπόν, γρήγορα εκεί.

Και τόν ξανατραβάει από το μπράτσο. "Ομως αυτή τη φορά με κατεύθυνσι προς την ανατολή...

Ο δυο υπέροχοι άντρες προχωρούν βιαστικοί τώρα... Νοιώθουν αφάνταστη χαρά στη σκέψη πώς θα ξαναδούν σε λίγο τις αγαπημένες τους συντρόφισσες...

— Πάμε, Ποκοπικό! φωνάζει ο Γκαούρ.

Ο νάνος του αποκρίνεται από μακριά:

— Πάμε, αδερφέ μου, αλλά εγώ δέν... έρχομαι!

Και προσθέτει έκδικητικά:

— "Αμα σās ξανασώσω, να μου... τελεγραφήσετε! 'Αμέεε;!

— Με τη σειρά του, του φωνάζει τώρα ο Ταρζάν:

— "Ελά, βλάκα!... Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν, πώς αν μείνης μονάχος σου έδω θα σε φάη κανένα πεινασμένο θηρίο;

— "Ομως ο Ποκοπικό είναι ανένδοτος. Χωρίς να κάνει ούτ' ένα βήμα από τη θέση που βρίσκεται, του αποκρίνεται:

— "Ας με φάη!... Αυτό θα βαρυστομαχιάση, όχι εγώ!

— Μά τόν άκους τί πράγμα-τα λέει; κάνει έξω φρενών ο

Ταρζάν στόν Γκαούρ.

Και προσθέτει:

— "Αν πέση καμιά φορά στα χέρια μου, θα δυσκολευ- της πολύ να τόν σώσης!...

Ο μελαφός γίγαντας χαμογελάει πάλι.

— Πάμε, αδελφέ μου! του κάνει. Ο νάνος έχει διαβολε- μένο μυαλό. Πάντα βρίσκει κάποιον τρόπο να ξεφεύγη απ' τους κινδύνους... "Ας μη ξεχνάμε πώς πολλές φορές κατάφερε να βγάλη κ' έμās από πολύ τραγική θέση!...

Και οι δυο γίγαντες της Ζούγκλας άδιαφορώντας για τόν Ποκοπικό — συνεχίζουν την πορεία τους προς την άνατολή...

Ο νάνος τους αφήνει να ξεμακρύνουν άρκετά. "Υστερα ξεκινάει κι αυτός ζωπίσω τους. Τους παρακολουθεί αθέ- ατος, μουρμουρίζοντας:

— Δέν μπορεί να γίνη αλ- λοιώς!... 'Εγώ «προστάτης» έγεννήθηκα, «προστάτης» θα πεθάνω!...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΤΥΧΙΑ

Και νά: Πριν ακόμα ο Γκα- ούρ κι ο Ταρζάν φθάσουν κον- τά στο πέτρινο βουνό, φθάνει στ' αυτιά τους ο σαματάς από το τρομακτικό μακελειό που γίνεται.

Τρέχουν αλαφιασμένοι κον- τά και σηκώνοντας τὰ κεφά- λια τους κυττάζουν χαμένα:

'Αμέτρητοι άραπάδες του Γιαχάμπα κι άλλοι τόσοι γο- ρίλλες του Νταμπούχ άλληλο σπαράζονται πάνω στα θεόρα

τά βράχια πρὸς τὴν κορφή!

Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς γκρεμο-
τσακίζονται στὸ βάραθρο βρί-
σκοντας τραγικὸ θάνατο!...

Ψηλά στ' ἀκρινὰ βράχια
τῆς κορφῆς, οἱ δύο σύντροφοι
ξεχωρίζουν τὴν Ταταμπού, τὴ
Τζέιν καὶ τὸν Κραγιαμπού.

ἔχουν σκύψει, σὰ νὰ παρακο-
λουθοῦν τὴ φοβερὴ μάχη ποὺ
γίνεται!...

— Ὁ ἄνανδρος Γιαχάμπα
κάνει ἐπίθεσις στὶς γυναῖκες!
μουρμουρίζει μὲ σφιγμένα δόν-
τια ὁ Γκαούρ.

— Κι ὁ Νταμπούχ ἀγωνί-
ζει, μὲ τοὺς γοριλλες του, νὰ
τὶς σώσῃ! προσθέτει ὁ Ταρ-
ζάν.

Μὰ κ' οἱ δύο ἔχουν κι ὀ-
λγας καταλάβει πὼς ὁ τρελ-
λὸς γοριλλάνθρωπος βρίσκε-
ται σὲ δύσκολη θέσι! Γὰ πε-
ρισσότερα θεριά του ἔχουν
γκρεμοτσακιστῇ ἀπὸ τὰ θεο-
ρατα βράχια. Κι' αὐτὸς ὁ ἱ-
διος φαίνεται ἀνήμερος. Σί-
γουρα τὸ κορμὶ του ὕβρει γέ-
μάτο πληγὲς ἀπὸ τὰ μαχαίρια
τῶν κ' ακοούργων!

Ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν σι-
γῇ δὲν ἀφήνουν νὰ χαθῇ.
Ἀρχίζουν ἀκράτητοι νὰ σκαρ-
φαλώνουν στ' ἀπικρημένα βρά-
χια. Ταυτόχρονα ἄγάζουν τὶς
τρομακτικὰς κραυγὰς τοὺς:

— Ἀόοο!... Ἀααόοοοοοο!...

— Ὁοούου!... Ὁοοοοοοο-
ουουου!...

Πρῶτος προχωρεῖ ὁ ὑπέρο-
χος μελαφὸς γίγαντας. Ἀμέ-
σως πίσω του ἀκολουθεῖ ὁ ἀ-
τρόμητος Ἀρχοντας τῆς Ζού-
γκλας...

Ὁμως ἀλλοίμονο! Δὲν ἔ-

χουν προφθάσει νὰ σκαρφα-
λώσουν οὔτε δέκα μέτρα πά-
νω ἀπ' τὸ ἔδαφος, ὅταν μιὰ
τραγικὴ ἀτυχία ἔρχεται νὰ
τοὺς κτυπήσῃ ἀναπάντεχα!...

Κυτᾶτε κι' ἐσεῖς τὸ κακὸ
ποὺ θὰ γίνῃ:

Ξαφνικά, ὁ Γκαούρ ποὺ --
ὅπως βλέπετε -- προηγείται,
παραπατάει. Τὸ δεξί του πόδι
γλυστράει στὴν ἄκρη κάποιου
ματωμένου βράχου ποὺ ζήτη-
σε νὰ τὸ στηρίξη...

Καὶ νά: Ἀνατρέπεται στὸ
κενὸ!...

Ἀμέσως ὅμως πίσω του
βρίσκεται ὁ Ταρζάν. Ἔτσι,
κιτυπώντας μὲ ὀρμὴ πάνω του
τὸν παρασύρει!...

Οἱ δύο γιγαντώσωμοι ἄν-
δρες γκρεμίζονται, κτυπών-
τας ἀπὸ βράχο σὲ βράχο. Ὁ-
σίου πέφτουν κάτω στὸ πα-
χὺ γρασίδι τῆς Ζούγκλας. Κι'
ἀπομένουν ἀκίνητοι καὶ μισο-
ἀναισθητοί.

Γρήγορα ὅμως συνέρχονται
καὶ κάνουν ἀπεγνωσμένες
προσπάθειες νὰ ξανασηκω-
θοῦν. Νὰ συνεχίσουν τὸ σκαρ-
φάλωμά τους στὸ τραγικὸ πέ-
τρινο βουνό.

Μὰ τίποτα δὲν καταφέρ-
νουν. Ἐκτὸς ποὺ τὰ κορμιά
τοὺς εἶναι κατατσακισμένα
καὶ ματωμένα ἀπὸ τὰ κτυπή-
ματα στὰ βράχια, ἔχουν στρα-
μπουλήξει κι' οἱ δύο τὰ πό-
δια τους. Ἀδύνατο πιά νὰ ση-
κωθοῦνε...

— Ἐσὺ φταῖς! κάνει θον-
γῶντας ἀπ' τοὺς πόνους, ὁ
Ταρζάν.

Καὶ κυτᾶζοντας μὲ ἄγριο

Οι μαύροι Δαίμονες του Γιαχά μπα πιάνουν σκλάβες τους τις τρεις γυναίκες. Τις φυλακίζουν στην πέτρινη σπηλιά..

θυμό το μελαψό παλικάρι που κοιτάται πλάι του, προσθέτει :

— "Αν πρόσεχες, δεν θά παραπατούσες! Δεν θάπαρνες κι' έμένα στο λαιμό σου! Τό σωστό ήτανε νά γκρεμοτσακιστής μονάχος!...

"Ο Γκαούρ, θογγώντας κι' αυτός χειρότερα, από τούς πόνους, ψιθυρίζει :

— Λυπάμαι, αδελφέ μου!... Μά δεν τ'όθελαι! 'Η μαύρη τύχη θέλησε νά θρίσκεσαι πίσω μου! Άλλοιώς θά πλήρωνε μονάχος τη θιασύνη και

την άπροσεξία μου!... Συχώρεσέ με, Ταρζάν!...

"Όμως, την ίδια στιγμή, γνώριμο ποδοβολητό ακούγεται νά τούς πλησιάζει:

ΚΑΠΟΙΟ ΣΩΤΗΡΙΟ ΣΧΕΔΙΟ

Είναι ο φοβερός και τρομερός Ποκοπικό! 'Ο αδύρ-θωτος προστάτης τών κουτών και άδυνάτων. Θθάνει, κοντά τους, ξεκαρδισμένος στα γέλια :

— Χί, χί, χί! Χά χά, χά!...

Χό, χό, χό ! Σᾶς εἶδα πού πι-
ψατε κάτωθεν!... Σᾶν καρ-
πούζια σκάσατε, ἀδερφέ μου!

— Ἐσύ; Πῶς θρέθηκες ἐ-
δῶ; τόν ρωτάει ὁ Γκαούρ,
παραξενεμένος.

Ὁ νᾶνος τοῦ ἀποκρίνεται
σοβαρά ;

— Σᾶς περικολούθησα γιὰ
νὰ σᾶς σώσω! "Ομως αὐτὴ
τῇ θολᾷ ἢ σωτηρίᾳ σας πρέ-
πει νὰ γίνη... ἀεροποδαρι-
κῶς!... Μοῦ χρειάζεται ἐν
περωτὸν πετούμενον πού νὰ
πετᾷ! Ἀεροπλάνο, ἐλικόφτε-
ρο, ζέμπελιν, ἔστω καί... κό-

ραξ! Τότες καὶ μόνον θὰ μπο-
ρέση νὰ δράση ἡ «τοιαύτη»,
ὅπερ ἔχω κρύψει στὸ παντε-
λονάκι μου!

Οἱ δυὸ ἀνήμποροι γίγαντες
τὸν κυττάζουν μὲ θυμό. Θαρ-
ροῦν πῶς ἦρθε καὶ σ' αὐτὴν
ἀκόμα τὴν τραγικὴ στιγμὴ νὰ
κάνῃ τὰ σνηθισμένα χορατὰ
του.

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μας,
μουγγρίζει ἄγρια ὁ Ταρζάν.
Ἄν μπορούσα νὰ σηκωθῶ θὰ
σὲ πατοῦσα κάτω σὺν σκου-
λῇκι!...

— Σιγὰ, γιὰ θὰ λερώσης

Ἡ τρομακτικὴ ἀράχνη «Λουχαδᾶχ» ἀνοίγει τὸ ἀπαίσιο στόμα
της γιὰ νὰ καταβροχθίσῃ τὸν ἄμειρο γιὸ τοῦ Ταρζάν.

τήν... πατούσα σου! τοῦ κάνει εἰρωνικά ὁ Ποκοπικό.

Τὸ σημεῖο αὐτὸ — κάτω στοὺς πρόποδες — ποὺ οἱ δυὸ ἄνδρες ἔχουν πέσει, εἶναι — γιὰ καλὴ τους τύχη — πολὺ ἀπόμερο! Οὔτε οἱ ἀραπάδες τοῦ Γιαχάμπα, οὔτε οἱ γορίλλες τοῦ Νταμπούχ, θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν.

Ὁ Γκαούρ, ἀντὶ νὰ διώξῃ κι' αὐτὸς τὸν ἐνοχλητικὸ νᾶν, σκέπτεται πῶς πρακτικὰ ἀπὸ τὸν Ταρζάν:

— Ποκοπικό! τοῦ λέει θυγῶντας ἀπὸ τοὺς πόνους. Τρέξε γρήγορα στὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας Χούλχας. Φέρ' την ἐδῶ... Ἐχουμε στραμπουλήξει τὰ πόδια μας. Πρέπει νά...

Ὁ νᾶνος δὲν τὸν ἀφήνει ν' ἀποτελειώσῃ.

— Ἀρκεῖ, καθήστε! τοῦ λέει. Ἔτσι πῶς καταντήσατε, οὔτε Χούλχα, οὔτε Χούλχος μποροῦν νὰ γλυτώσουν κι' ἐσᾶς ἐδῶ, καὶ τίς γυναῖκες ποὺ ξεροσταλιάζουν ἐκεῖ, πάνω στὴν κορφή!... Τὸ πετωτὸ πετούμενο καὶ ἡ θρονιώδης «τοιούτη» μου μονάχα θὰ σᾶς σώσουνε! Ἀντιληθόσαστε;

Κι' ἀμέσως διατάζει τὸν Γκαούρ:

— Ἄν ἀγαπῇς τὴ ζωὴ σου καὶ τὴ ζωὴ τῆς κυρά-Λουκούμω, σφύρα!... Σφύρα σημαδιακὰ νά-καταφθάσῃ ὁ Πίκ*.

— Ὁ Πίκ; κάνει χαμένα ὁ

Γκαούρ.

— Ναί!... Καθότι γουστάρω νὰ σᾶς σώσω... ἀεροπορικῶς!

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας ἔχει πάντοτε ἐμπιστοσύνη στὸ διαβόλεμένο μυαλό τοῦ μικροσκοπικοῦ μαύρου νάνου. Γιὰ νὰ ζητᾷ τὸ ἀγαπημένο του κοράκι, κάποιον σωτήριο σχέδιο θάχῃ καταστρώσει...

Ἔτσι φέρνει τὰ δυὸ δάκτυλα τῆς δεξιᾶς παλάμης στὰ χεῖλια του. Κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ σφυρίξῃ...

Μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Τὰ πλατεῖα μελαψὰ στήθια του εἶναι θαρεῖα κτυπημένα. Δὲν ἔχουν πιά τὴ δύναμη νὰ σπρώξουν ἔξω τὸν ἄερα...

Δὲν μπορῶ νὰ σφυρίξω! ψιθυρίζει μετ' ἀπογοήτευσιν...

Ὁ Ποκοπικό τοῦ δίνει κουράγιο.

— Γιὰ ζορίσου, μωρὲ Μαντρόχαλε, τοῦ λέει. Κι' ἂν δὲν μπορῇς ἀπ' τὸ στόμα σφύρα ἀπ' ἄλλοῦ! Δὲν χάλασε ὁ κόσμος!...

Ὅμως ὅλες οἱ προσπάθειες ποὺ κάνει ὁ ἀνήμερος γιγαντας πᾶνε χαμένες. Ἀδύνατο νὰ σφυρίξῃ γιὰ νὰ καλέσῃ κοντὰ τοὺς τὸν Πίκ.

Ὁ νᾶνος θυμῶναι:

— Τότες, ἀδερφέ μου, εἶσαι ἄξιος τῆς τύχης σου!... Ὅθεν τοῦ λόγου μου παγαίνω, κι' ὅταν σᾶς κάνουνε τὰ «Σαράντα» νὰ μοῦ στείλετε καμμιὰ χούφτα... κόλυθα!

(*) Πίκ λέγεται τὸ μεγάλο, τετραπέρατο καὶ πιστὸ κοράκι τοῦ μελαψοῦ γιγαντα.

Ο ΚΡΑΓΙΑΜΠΟΥ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ Ι

"Ετσι ὁ Ποκοπίκο, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν τύχη τῶν δύο ἀνήμεπων συντρόφων, τοὺς παρατάει στὴν τραγικὴ θέσι πού θρίσκονται καί φεύγει, μουρμουρίζοντας :

— "Ωχ ἀδερφέ!... "Ὡς πότε πιά θά ζῶ γιὰ νά σᾶς... σῶνω!

Κι' ἀμέσως, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τους, κοντοστέκεται καί ρωτᾷ :

— Βρὲ μπᾶς καί γουστάρε-τε νά σᾶς σφάζω γιὰ νά... γλυτώσετε ἀπὸ μένα;

Καί ὁ κωμικοτραγικός νᾶνος ξεκινῶντας πάλι, χάνεται βιαστικός πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια θλάστησι τῆς περιοχῆς...

Καί νά: Δὲν ἔχουν περάσει λίγα λεπτά ἀπὸ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ποκοπίκο, ὅταν οἱ δύο ἀνήμεποι γίγαντες ἐξαφνιάζονται πάλι ἀπὸ μιὰ γνώριμη φωνή :

— "Εγὼ εἶμαι, πατέρα! "Εγὼ ὁ Κραγιαμπού!

Καί ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν φθάνει ἀλαφιασμένος κοντὰ τους.

— "Ἐχετε χτυπήσει θαρειά; ρωτᾷ ἀνήσυχος. "Εγὼ σᾶς εἶδα σπὸ ψηλά σάν ἀρχίσατε νὰ σκορφαλώνετε στὰ βράγια... Γρήγορα ὅμως σᾶς ἔχασα... Γι' αὐτὸ κατέβηκα νὰ δῶ.

"Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας

τὸν ρωτᾷ ἐπιτιμητικά :

— Κι' οἱ γυναῖκες; Τὶς ἄφησες μονάχες κι' ἀπροστάτευτες πάντα στὴν κορφή;

"Ὁ Κραγιαμπού χαμηλώνει σὰ ντροπιασμένος τὰ μάτια :

— Δὲν εἶναι πιά λεύθερες, Πατέρα!... Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μαύρους τοῦ Γιαχάμπα κατὰφεραν νὰ τὶς ἀρπάξουν. Τὶς ἔχουν φυλακίσει τώρα μέσα στὴν πέτρινη σπηλιά. Τέσσερες ἀπ' αὐτοὺς στέκουν φρουροὶ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της. Στὸ μεταξύ, ἡ μάχη τῶν ἀραπάδων μὲ τοὺς γορίλλες, συνεχίζεται... "Ὁ Νταμπούχ κι' ὁ Γιαχάμπα μονομαχοῦν! "Εγὼ, ἐντελῶς τυχαία, μπόρεσα νὰ γλυτώσω. Πολλὲς φορὲς κινδύνεψα νὰ σκοτωθῶ πρὶν φθάσω μέχρις ἐδῶ!...

"Ὁ Γκαοὺρ ἀποκρίνεται τώρα στὴν ἐρώτησι τοῦ γενναίου παλικαριοῦ :

— "Ὁχι, Κραγιαμπού. Δὲν ἔχουμε χτυπήσει τόσο θαρειά. Μὰ στραμπουλήξαμε τὰ πόδια μας! Δὲν μπορούμε πιά νὰ περπατήσουμε. Οὔτε κἂν νὰ σηκωθοῦμε!... Νομίζω λοιπόν, πῶς...

Τὸν διακόπτει ὁμως ἡ φωνὴ τοῦ Ταρζάν πού προστάζει τὸν γιό του :

— Τρέξε, Κραγιαμπού, νὰ φέρης ἐδῶ τὴ Χούλχα. Σήκωσέ τη στὴν ἀγκαλιά σου. Δὲν εἶναι θαρειά. Μονάχα τὰ κόκκαλα ἔχουν ἀπομεινεί στὴν ἀμοιρὴ γερόντισσα!

— Νάι, Πατέρα! τοῦ ἀποκρίνεται πρόθυμα τὸ καλὸ παλικάρι.

"Όμως, πριν ξεκινήσει για τη σπηλιά της γιάτρισσας, αρχίζει να κόβει θιαστικά μεγάλα φυλλωμένα κλαδιά από τα γύρω δέντρα...

-- Τί κάνεις εκεί, ρωτάει παραξευμεμένος ο "Αρχοντας της Ζούγκλας.

ΕΝΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

"Ο Κραγιαμπού του έξηγε :

-- Θα σ'α σκεπάσω μ' αὐτά. Πατέρα. Κι' έσένα και τον Γκαούρ. "Ετσι κι' αν έκόμα περάσουν απ' έδω οι άραπάδες ή οι γορίλλες, δεν θα σ'ας δοῦνε...

"Ο μελαψός γίγαντας του ρίχνει μιὰ ματιά γεμάτη θαυμασμό. Και γυρίζοντας στον Τσζάν, του λέει :

-- Πρέπει να είσαι πολύ περήφανος κι' ευτυχισμένος που έχεις έναν τέτοιο γιό!...

Στο μεταξύ, ο Κραγιαμπού έχει αρχίσει να τους σκεπάει με τα φουντωμένα από φύλλα κλαδιά. "Ωσπου σ'ε λίγο, κανένα μάτι, ανθρώπου ή θεριού θα μπορούσε να τους διακρίνει!...

-- Και τώρα φεύγω! τους κάνει προστατευτικά. "Όσο κι' αν άργήσω να φέρω τη Χούλχα, μην βγῆτε απ' αυτή τη σίγουρη κρυψώνα σας!... Θα ήταν σ'α να θέλατε ν' αὐτοκτονήσετε...

Και τὸ θάζει στα πόδια, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴν περιοχή πού βρίσκεται ἡ

σπηλιά της θαυματουργῆς γιάτρισσας της Ζούγκλας.

"Όμως, καθὼς προχωρεῖ τρέχοντας μιὰ ιδέα τὸν κάνει νὰ σταματήσει ἀπότομα. Καὶ συλλογιέται ψιθυριστὰ :

-- "Ο Πατέρας μου κι' ο Γκαούρ εἶναι καλὰ ἀσφαλισμένοι τώρα κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ κλαδιά καὶ τὰ φύλλα τους. Κι' αν άργήσω λίγο νὰ τοὺς πᾶω τὴ Χούλχα, δεν θὰ πάθουν κανένα κακό!...

Καὶ συνεχίζει τοὺς συλλογισμοὺς του :

-- Τὸ ἴδιο σίγουρες κι' ἀσφαλισμένες εἶναι κι' οἱ τρεῖς γυναῖκες μέσα στὴν πέτρινη σπηλιά. "Όσο βαστάει ἡ μάχη τοῦ Νταμπούχ καὶ τοῦ Γιαχάμπα, κανένας δεν πρόκειται νὰ τις πειράξει...

»Καλὰ θὰ κάνω λοιπόν, νὰ μὴν πᾶω πρῶτα στὴ σπηλιά της γιάτρισσας. "Αλλά νὰ τρέξω στὴν καλύβα τοῦ Μάε "Αρλαν... Αὐτὸς καὶ γενναῖος ἄντρας εἶναι, καὶ ὄπλο ἔχει. Σίγουρα θὰ μπορέσει νὰ μᾶς βοηθήσει!...

Κι' ἀμέσως, ἀλλάζοντας κατεύθυνσι, ξεκινᾷ τρέχοντας πρὸς τὴν περιοχή πού ζῇ ὁ πανώριος "Αμερικανὸς τυχοδιώκτης...

"Όμως, ἀλλοίμονο!... Δὲν ἔγε προφθάσει, τὸ ἄμοιρο παιδί νὰ προχωρήσει οὔτε ἑκατὲ βήματα, ὅταν ἓνα κακὸ σιναπάντημα ἔρχεται νὰ τοῦ φράξει τὸ δρόμο!

-- Βοήθειαααααα! φωνάζει μὲ φρίκη κι' ἀπόγνωσι ὁ Κραγιαμπού.

Μιά φοβερή έκρηξη γίνεται πάνω στο πέτρινο βουνό. Τὰ βράχια καὶ οἱ μαῦροι Δαίμονες τινάζονται στὸν ἀέρα!...

“Ὅχι γιατί φοβάται τὸν τραγικὸ θάνατο ποὺ θὰ ἔρῃ. Μὰ γιατί δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ φέρῃ σὲ τέλος τὴν ἀποστολὴ του.

“Ἀθελά μιά σκέψι περνάει ἀπὸ τὸ σαστισμένο του μυαλό :

«Ἐπρεπε ν’ ἀκούσω τὸν Πατέρα μου! Ἐπρεπε νὰ μὴ λοξοδρομήσω. Νὰ πάω γραμμὴ στὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας!».

— Βοήθειαααααα! Ξαναφωνάει τὸ ἄμοιρο παιδί.

Κι’ ἐτοιμάζεται ν’ ἀντιμετωπίσῃ τὸ τρομακτικὸ συνα-

πάντημα!...

ΦΩΤΟΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΑΠΟ... ΑΛΟΓΟΜΥΓΕΣ!

“Ἀς ἀφήσουμε ὅμως γιὰ λίγο τὸν ἄτυχο Κραγιαμπού, στὴν ἀφάνταστα τραγικὴ θέσι ποὺ βρίσκεται.

Πρέπει νὰ γυρίσουμε κάπως πίσω στὴ συνταρακτικὴ αὐτὴ ἱστορία μας. Νὰ παρακολουθήσουμε τὸν Ποκοπίκο. Νὰ δοῦμε ποῦ πῆγε καὶ τί ἔκανε ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἔφυγε, ἐγκαταλείποντας μὲ τό-

ση άδιαφορία τούς δυο άνή-
μπορους γίγαντες: Τόν Ταρ-
ζάν και τόν Γκαούρ...

Και νά: 'Ο διαβολεμένος
νάνος μόλις ξεμακρύνει λίγο
παίρνει άμέσως κατεύθυνσι
πρός τó θεόρατο δέντρο. Αύ-
τό, μέ τόν τεράστιο κουφαλια-
σμένο κορμό πού έχει, από
καιρό τώρα, στήσει τó τσαρδί
του.

"Ετσι φθάνει τρέχοντας έ-
κεί...

'Ο ψωραλέος «Καθαρόαι-
μος» ροχαλίζει μακάρια μέ-
σα στην εύρύχωρη «Στοά»
του (*).

Μέ καμιά σαρανταριά χαϊ
δευτικές κλωτσιές, ό νάνος
καταφέρνει νά ξυπνήση τó ά-
περίγραπτο τριπόδαρο... «Σα
ίνι» του.

Τράβωντας από την ούρά,
σηκώνει όρθο τόν γαίδαρο.
Πηδάει στή σκελετωμένη ράχι
του και τόν σπηρουνίζει μέ
τις γυνές του φτέρνες:

— Βρέ ντέεεεε!... Πέταξε
φτερωτό μου "Ατι στή σπηλιά
της κυρά Πενικιλίνης! 'Ο
Γκαούρ κι' ό Ταρζάν έχουν
υτραμπουλήξη τά... πισινά
τους ποδάρια. Πρέπει νά πά-
με τή Χούλχα νά τούς τά...
ξεστραμπουλήξη!...

Κι' ό «Καθαρόαιμος», πού
μέ τόν καιρό, έχει μάθει νά

καταλαβαίνει τί του λέει, ξε-
κινάει γκαρίζοντας ένοχλημέ-
νος.

"Ετσι, δέν άργούν νά φθά-
σουν στή σπηλιά της καλής
γιάτρισσας.

'Ο Ποκοπίκο εξηγεί στή
γερόντισσα τά καθέκαστα και
τή βοηθάει νά στρογγυλοκα-
θήση στή ράχι του ψωραλέου
γαϊδάρου του.

"Υστερα, σκύβει σ' αὐτή
του «Καθαρόαιμου» και κάτι
τού λέει...

'Εκείνος γκαρίζει πάλι έ-
νοχλημένος και ξεκινάει ά-
κολουθούμενος από τόν φωτο-
τσέφανο της άμέτρητης άλο-
γόμυγας πού συντηρούν τά...
καπούλια του!...

"Ομως ό Ποκοπίκο δέν τόν
άκολουθεί...

Αὐτός, παίρνοντας αντίθε-
τη κατεύθυνσι, τραβάει ποδα-
ράτος και θιαστικός προς την
περιοχή της Ζούγκλας πού ζή
ό 'Αμερικανός Μάξ "Αρλαν.

Και δέν άργεί νά φθάση
στή μεγάλη ξυλένια καλύβα
του.

— Τό και τό, κύρ 'Αμαξάρ-
λαν, του λέει. Την κυρά Χούλ-
χα τούς την ξετειλα γαϊδου-
ροαυστημένη. "Αν γουστάρης
κι' έλόγου σου, πάγαινε νά
τούς βοηθήσης. Βρίσκονται
κάτω άπ' τó πέτρινο βουνα-
λάκι. Κοντά στή μικρή πηγή
πού ποτίζω τόν Καθαρόαιμο!
Θά τούς θρής εύκολα. 'Αφού
κι' ό γαϊδάρός μου παγώνει
μοναχούλης του. Πέσ' πώς εί-

(*) "Ετσι λέει ό Ποκοπίκο τó
κούφωμα του δέντρου του,
μέ τά δυο άντικρυστά άνοί-
γματα.

σαι γάιδαρος και... δίψασες
μετά συγχωρήσιος!...

‘Ο Μάξ ‘Αρλαν δείχνεται
πρόθυμος νά βοηθήση τόν
Γκαούρ και τόν Ταρζάν.

— Στάσου νά πάρω τὰ δ-
πλα μου και νά πάμε μαζί !
λέει στο νάνο.

‘Ομως ὁ νάνος δέν δείχνει
καμμιὰ διάθεσι νά τόν συνο-
δέψη. ‘Αντίθετα, τόν αποχαι-
ρετάει :

— Γειά-χαρά ντάν! τοῦ κά-
νει. Τοῦ λόγου μου ἔχω κι’
ἄλλη μιὰ δουλειά νά τελέσω!

— Τί δουλειά;

— Πρέπει νά θρῶ ἓνα πε-
ρωτό πετούμενο πού νά πε-
τάη πτερουγιστά!

‘Ο ‘Αμερικανὸς πού κάνει
πάντα γούστο μαζί του, τόν
ρωτάει χαμογελῶντας :

— Καί τί νά τὸ κάνης τό...
περωτό πετούμενο, Ποκοπί-
κο;

— Τὸ θέλω γιὰ νά μοῦ με-
ταφέρῃ τὴν «τοιούτη» πού ἔ-
χω κρύψει στο παντελονάκι
μου! ‘Αντιλαβοῦ;

Καί τὸ θάζει σὰ πόδια,
προσθέτοντας φωναχτά:

— ‘Εστειλά τὴ Χούλχα, τώ-
ρα στέλνω κ’ ἐσένα, ‘Αμαξαρ
λάκι μου! Σῶστε τους προ-
χείρως... Κι ὅσο γιὰ τὸ με
γάλο σώσιμο, θὰ τὸ κάνω τοῦ
λόγου μου!...

.....

Κι ὁ διαβολαιμένος νάνος
ξεμακρύνοντας ἀρχίζει νά ψά-
χνῃ και νά σφυρίζῃ ὅσο πιὸ
δυνατὰ μπορεῖ:

— Φσσσσ! Φσσσσσσ!...

‘Ωσπου κάποτε ἡ τύχη τόν

βοηθάει: “Ἐνα δυνατό κράξι-
μο κορακιοῦ φθάνει, ἀπὸ ψη-
λά, στ’ αὐτιά του:

— Κράααα!... Κρά, κράα
ααααα!...

‘Ο Ποκοπίκο πού τὸ ἀνα-
γνωρίζει ἀμέσως, ξεφωνίζει
τρελλὸς ἀπὸ χαρά:

— ‘Αμάν, μωρὲ Πίκ!...
Στὴ γῆ σὲ ζητάγα και στὸν
οὐρανὸ σὲ βρίσκω!... Κατη-
φόρησε, ἀδερφέ μου γρήγο-
ρις, καθότι γουστάρω νά γι-
νω ἡ... «ἐξ ὕψους βοήθεια»,
πού λένε!

Καί ὁ Πίκ, τὸ τεράστιο και
τετραπέρατο κοράκι τοῦ Γκα
οῦρ, χαμηλώνοντας μὲ ἀνοι-
κτές τὶς ἀπέραντες φτεροῦ-
γες του, προσγειώνεται μπρο-
στὰ στὸν μικροσκοπικὸ μαῦ-
ρ νάνο... Εἶναι τέσσερες φο-
ρὲς μεγαλύτερος στο μπόι
και στο βάρος ἀπὸ τόν Ποκο
πίκο.

— Κρά, κράαα; τοῦ κάνει
ἐρωτηματικά.

Κι’ ὁ «‘Αντρίκλας» τρα-
βώντας ἀγέρωχος τὴ σκουρια
σμένη χατζάρα του, τόν δια-
τάζει:

— ‘Αδερφέ μου Πίκ, εἶσαί
ἀγκαζέ!... Λάβε με τὸ λοι-
πὸν ὑπὸ μάλῃς και πτερούγι-
σε ἄνωθεν τοῦ θεόρατου πέτρι-
νου βουναλάκι!... “Ἐνα μό-
νο σέ... προειδοποιῶ: ‘Ο-
ταν ἀκούσης τὴν «τοιούτη»
μου, μὴν τρομάξης και σπᾶς’
ἡ χολάρα σου!...

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΛΟΥΧΑΒΑΧ!

“Ας ἀφήσουμε τώρα τόν Πο

κοπίκο νά κουβεντιάξη με τόν Πίκ. Κι ἄς ξαναγυρίσουμε γρήγορα κοντά στὸν ἄμοιρο Κραγιαμπού.

Τὸν εἶχαμε ἀφήσει — ὅπως θυμόμαστε — νά περνᾷ τραγικές στιγμές μπροστά σ' ἕνα κακὸ συναπάντημα ποὺ εἶχε, τρέχοντας νά φθάσῃ στὴν καλύθα τοῦ Μάξ "Αρλαν... 'Ακούστε τον:

— Βοήθειααααα! φωνάζει με τρόμο καὶ φρίκη γιὰ τρίτη φορά τώρα.

Καὶ γενναῖο παλικάρι, καθώς εἶναι, ἐτοιμάζεται ν' ἀντιμετώπισῃ τὸ μοιραῖο.

Νά: "Ἐνὰ ἀπὸ τὰ πιὸ τερατόμορφα τρομακτικὰ θεριά τῆς Ζούγκλας, στέκει μουγγρίζοντας ἀπαίσια μπροστά του:

Εἶναι μιὰ τεραστίων διαστάσεων ἀράχνη! ἀπέραντα πόδια καὶ φοβερά ἀρπακτικὰ σαγόνια. Μὲ μιὰ μονάχα μπουκιά θὰ μπορούσε νά καταβροχθίσῃ τὸ ἄμοιρο παιδί!... Πρόκειται γιὰ μιὰ τρομερὴ Λουγαθάχ, ὅπως τὴν λένε οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς.

Τὰ θραχνὰ μουγκριὰ τῆς δείχνουν πὼς εἶναι ἀφάνταστα πεινασμένη!..

Στὴν ἀρχή, με τὰ δυὸ μεγάλα γουρλωμένα μάτια τῆς κυττάζει σὰν παραξενεμένη τὸ δύστυχο παιδί. "Ίσως τῆς κάνει ἐντύπωσι ποὺ τὸ δέρμα του εἶναι μαῦρο ἀλλὰ λευκό... Καὶ γιὰ λίγες στιγμές μένει ἀκήνη κι ἀναποφάσιστη. Λυστάζει ἀνὰ πρὸς νά τὸ καταβροχθίσῃ ἢ ὄχι...

Γρήγορα ὅμως — με σύμβουλο τὴν τρομερὴ τῆς πεῖνα — ἀποφασίζει νά δοκιμάσῃ τὶς ἄσπρες τρυφερὲς σάρκες του. Καὶ μουγκρίζοντας ἀπαίσια, ἀρχίζει ν' ἀνεβοκατεβάξῃ τὰ γωνιασμένα τεράστια ποδάρια τῆς. Νά προχωρῇ καὶ νά τὸν πλησιάσῃ ἀνοιγοκλείνοντας λαίμαργα τ' ἀρπακτικὰ σαγόνια τῆς!...

Ὁ Κραγιαμπού πρόφθασε νά φωνάξῃ τρεῖς φορές «βοήθεια». Μὰ ποῖος νά τὸν ἀκούσῃ σ' αὐτὴν τὴν ἄγρια ἐρημιὰ τῆς Ζούγκλας;

"Ἔτσι τώρα, ποὺ τὸ τρομακτικὸ τέρας πλησιάζει, βλέπει πὼς πρέπει νά τὸ ἀντιμετώπισῃ μονάχος. Χωρὶς τὴ βοήθεια κανενός!...

Ὅμως με τὸ μικρὸ ἀχώριστο ρόπαλο ποὺ κρατᾷ στὸ δεξί του χέρι, θὰ ἦταν ἀστείον νά τὰ δάλῃ με τὴ γιγαντιαία αὐτὴ ἀράχνη! Θὰ ἔμοιαζε μ' ἕναν τρελλὸ ποὺ κρατῶντας μιὰ ὀδοντογλυφίδα ζητάει ν' ἀντικρούσῃ τὴν ἐπίθεσι ἐνός... ἐλέφαντα!...

"Ἀρα εἶναι χαμένος! 'Απὸ στιγμή σὲ στιγμή τὰ σαγόνια τοῦ τέρατος θὰ τὸν ἐξαφανίσουν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς!

Νά γυρίσῃ καὶ νά τὸ βάλῃ στὰ πόδια; Νά ζητήσῃ δηλαδή τὴ σωτηρία του στὴ φυγὴ; Πάλι δὲν θὰ κατάφερνε τίποτα: Στὴν παραμικρὴ κίνησί του ἡ γιγαντιαία ἀράχνη θ' ἄπλωνε ἕνα ἀπὸ τ' ἀπέραντα ἀγκαθωτὰ πόδια τῆς. Καὶ θὰ τὸν ἀρπαζέ πρὶν προλάβῃ νά ξεκινήσῃ!..

«Μπροστά γκρεμός και πίσω
ρέμμα»! όπως λένε.

ΤΟ ΔΙΧΤΥ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Όμως την τελευταία στιγμή
μιά σωτήρια θύμησι ξυπνάει
στο ναρκωμένο του μυαλό:

Κάποτε ο Ταρζάν, ο πατέρας
του, του είχε μιλήσει για
τη θηριώδη άραχνη Λουχαθάτ...
Και του είχε πει τον
τρόπο που μπορούσε κανείς ν'
αντιμετωπίσει το τρομακτικό
αυτό τέρας της Ζούγκλας.

Και ο Κραγιαμπού τον θά
ζει άμέσως σ' ενέργεια:

Όρθος καθώς είναι, αρχί-
ζει να στριφογυρίζει στη θέ-
ση που βρίσκεται. Να γυρί-
ζει σαν σβούρα κι όσο πιο γρή-
γορα μπορεί!

Η Άραχνη που τον βλέ-
πει, σταματάει απότομα. Δεν
τολμάει πια να τον πλησιάσει.

Ίσως να ζαλίζεται όταν
κυττάζει κάτι που περιστρέφε-
ται.

Ίσως και τα άμετρητα
μάτια που βρίσκονται πάνω
στο κεφάλι της να παθαίνουν
σύγχυσι σαν βλέπουν κάτι που
γυρίζει με ταχύτητα. Και η ά-
ραχνη να νομίζει πως δεν εί-
ναι ένα αλλά πολλά που την
μπερδεύουν και την φοβίζουν.

Χαρούμενος ο Κραγιαμπού
βλέπει να πιάνει το κόλπο
που του είχε μάθει ο πατέρας
του...

Και δόσ' του γυρίζει, γυρί-
ζει, Κι όσο κι αν ζαλίζεται
δεν σταματάει...

Όμως κ' η Λουχαθάτ -

σαν άράχνη που είναι κρύβει
μεγάλη πονηριά μέσα της.

Δεν τολμάει βέβαια ν' άρ-
πάξει το θύμα της όσο στρι-
φογυρίζει. Κάνει όμως κάτι
άλλο σίγουρο και πρακτικό:

Άρχίζει να ξερνάει από τα
φοβερά σαγόνια της ένα άτέ-
λειωτο διάφανο και χοντρό
νήμα. Και με αφάνταστη σβελ-
τάδα, να πλέκει ένα γερό ί-
στό, φράζοντας μέσα σ' αυ-
τόν το λευκό παιδί. Έναν ί-
στό που τον στηρίζει σαν συρ-
ματόπλεγμα, στους γύρω κον-
τινούς κορμούς των αιώनोंθι-
ων δέντρων!...

Δεν περνάνε λίγες στιγμές
κ' ένα αδιαπέραστο φράγμα έ-
χει ανυψωθεί γύρω στον περι-
στρεφόμενο Κραγιαμπού!...

Ό,τι κι αν συμβεί, του είναι
αδύνατο πια να ξεφύγει...

Άργά ή γρήγορα πού, από
ζάλη ή κούρασι, θα σωριασθή
κάτω, η πεινασμένη γιγαντι-
αία άράχνη θα τον καταβρο-
χθίση!...

Άλλοίμονο το κακό αυτό,
κατά τα φαινόμενα δεν θ' άρ-
γήσει να συμβεί: Ο γιός του
Ταρζάν έχει αρχίσει να νοιώ-
θη το μυαλό του να κάνη
κλού - κλού σαν νερό μέσα
στο αφάνταστα ζαλισμένο κε-
φάλι του. Ταυτόχρονα ή ιλιγ-
γιάδης περιστροφή έχει έξαν-
τλήσει τις δυνάμεις του...
Καταλαβαίνει πως τα κατα-
πονημένα πόδια του δεν τον
βαστάνε πια. Από στιγμή σε
στιγμή θα πέση. Και τότε...

Και νά :

— Βοήθειαααα! ξεφωνίζει

για τελευταία φορά και σω-
ριάζεται βαρὺς κάτω!...

Ἡ πεινασμένη Λουχαβάτ
θγάξει ἕνα θριαμβευτικό μουγ
γρητό. Τὸν πλησιάζει μὲ ἀ-
νοικτὰ τὰ τρομακτικὰ σαγόν-
ια της!...

Ὅμως σχεδὸν ταυτόχρονα
δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντη-
χεῖ ἀπὸ κοντὰ!...

Ἡ γιγαντιαία ἀράχνη βογ-
γάζει βραχνά. Γιά λίγες στι-
γμές χοροπηδαίει σὰ νὰ βρί-
σκεται πάνω σὲ ἀναμμένα κάρ-
θουνα. Ὡσπου τέλος ἀνατρέ-
πεται, μὲ τὴ ράχι κάτω καὶ
τὰ πόδια ψηλά. Καὶ μένει ἀ-
κίνητη. Νεκρή!...

Ἀμέσως μιὰ ἀνδρική πα-
λάμη ποὺ σφίγγει μαχαίρι, κό-
θει τὰ χοντρά γερά νήματα
τῶν ἱστίων. Ἀνοίγει πέρασμα
σὸν θανατερό αὐτὸ φράκτη.

Κ' ἕνας λευκὸς γιγαντώσω-
μος ἄντρας, μπαίνοντας μέσα
ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του
τὸ μισοαναίσθητο παιδί.

Ὁ Κραγιαμποὺ τὸν ἀναγνω-
ρίζει:

— Ἐσὺ Μάξ Ἄρλαν; ψιθυ-
ρίζει χαμένα. Ἐσένα ἐρχό-
μουν νὰ εἰδοποιήσω!... Ὁ
Πατέρας, ὁ Γκαοὺρ καὶ οἱ γυ-
ναῖκες κινδυνεύουν. Πρέπει!...

Ὁ Ἀμερικανὸς τὸν ἀφήνει
τώρα κάτω:

— Τὰ ξέρω ὅλα! τοῦ κάνει
Ἡρθε ὁ νᾶνος στὴν καλύβα
μου... Ἐμπρὸς λοιπόν: Ἀς
τρέξουμε γρήγορα σὸ πέτρι-
νο βουνό!... Ὁ Κραγιαμποὺ
κοντοστέκεται:

— Ὁ Πατέρας κι ὁ Γκαοὺρ
μ' ἔστειλαν νὰ τοὺς πάω τὴ

Χούλχα...

Ὁ Μάξ Ἄρλαν τὸν τρα-
βάει:

— Ἡ Γιάτρισσα βρίσκεται
τώρα κοντὰ τους. Σίγουρα θὰ
τοὺς ἔχει κιόλας γιатρέψει τὰ
πόδια!...

— Ὁ Ποκοπικό τὴν πῆγε κι
αὐτὴν; ρωτᾷ θαυμαστικά ὁ
νέος.

Ὁ λευκὸς Τυχοδιώκτης τοῦ
ἀποκρίνεται χαμογελῶντας:

— Ὁχι... Τὴν πῆγε ὁ...
«Καθαρόαιμος»!...

Καὶ ξεκινάει παρασύροντας
μαζί του τὸ ζαλισμένο ἀκόμα
παιδί!...

.....

Η ΛΕΥΚΗ ΚΑΙ Η ΜΕΛΑΨΗ!

Ὁ Κραγιαμποὺ φέρνει τὸν
Μάξ Ἄρλαν σὸ μέρος ποὺ
εἶχε σκεπάζει, μὲ τὰ φουντω-
μένα κλαδιά, τοὺς δυὸ ἀνὴρ
πορους γίγαντες: Τὸν Γκαοὺρ
καὶ τὸν Ταρζάν.

Ὅμως οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ
ἄλλος βρίσκοντ' ἐκεῖ. Μονάχα
ὁ ψωραλέος τριπόδαρος γάι-
δαρος τοῦ Ποκοπικό βόσκει
ξένοιαστος σὸ παχὺ γρασιδί
τῆς περιοχῆς...

Σίγουρα ἡ Χούλχα — ἀφοῦ
τοὺς γιάτρεψε τὰ πόδια — θὰ
πῆρε μονάχη τὸ δρόμο γιὰ νὰ
ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά της..

Πάνω σὸ θεόρατο πέτρινο
βουνὸ τὸ μακελειὸ συνεχίζε-
ται!...

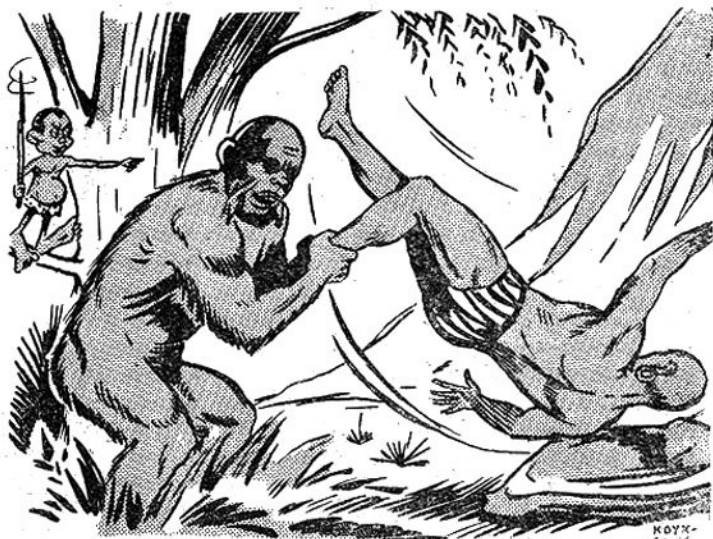
Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας

καὶ ὁ γιγαντόσωμος "Ελληνας — γεροὶ τώρα — ἔχουν σκαρφαλώσει στὰ βράχια. Βοηθᾶνε τὸν Νταμπούχ καὶ τοὺς λιγοστοὺς γορίλλες ποὺ τοῦ ἔχουν ἀπομείνει ζωντανοί. Παλεύουν κι' αὐτοὶ καὶ κτυπιῶνται μὲ τοὺς μανιασμένους ἀραπάδες τοῦ τρομεροῦ Γιαχάμπα!...

Ἡ Τζέϊν, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Χουχοῦ βρίσκονται — ὅπως ξέρουμε — φυλακισμένες μέσα

στὴν πέτρινη σπηλιά τῆς κορφῆς. Τὸ ἀνοιγμὰ τῆς φρουροῦν οἱ μαῦροι κακοῦργοι...

Ὁ γιγαντόσωμος Γιαχάμπα ἀντικρύζοντας τὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν Ταρζάν νὰ σκαρφαλώνουν στὰ βράχια, τρομάζει ἀφάνταστα. Ἄν μπορούσε θὰ τῷ ἔβαζε στὰ πόδια νὰ σωθῇ... Μὰ εἶναι πολὺ ἄργα πιά γιὰ νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἡ ὁ γορίλλανθρωπος, ἢ οἱ δυὸ γίγαντες θὰ τὸν φθάσουν γρήγορα. Καὶ

Ὁ Νταμπούχ ἔχει ἀρπάξει τὸν Γιαχάμπα καὶ τὸν κτυπάει κάτω σὰν χταπόδι! Ὁ Ποκοπί τοῦ δίνει κουράγιο :

τότε ξέρει ποιά φοβερή τύχη τὸν περιμένει.

Τὸ καλύτερο λοιπὸν ποὺ ἔχει νὰ κάνει εἶναι νὰ μείνῃ ἐκεῖ. Νὰ πολεμήσῃ μέχρι τελευταία πνοῇ! Νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὸ μαῦρο θρωμερὸ τομάρι του!...

Ἔτσι, ἀρχίζει νὰ οὐρλιάζῃ διατάζοντας τοὺς μαύρους δαίμονές του:

— Ἀπάνω τους σκυλιά!...

Σπαράχτε τους!... Ὅποιοι δειλιάσῃ, θὰ τὸν γδάρω ζωντανό!...

Πραγματικά οἱ ἀραπάδες του δείχνονται αὐτὴ τὴ φορὰ ἀτρόμητοι.

Σὰν λυσσασμένα θερία χύνονται πάνω στοὺς δυὸ γίγαντες. Τοὺς ἀνατρέπουν. Τοὺς γκρεμοτσακίζουν ἀπὸ τὰ θράχια!...

Τὴν ἴδια τύχη βρίσκουν κι ὁ Μάξ Ἀρλαν μὲ τὸν Κραγιαμπού!

Ὁ Ἀμερικανὸς πρὶν προλάβῃ νὰ πυροβολήσῃ μὲ τὸ πιστόλι του, δέχεται ἀπὸ κάποιον ἀράπη, μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι!...

Γκρεμίζεται κι αὐτὸς κάτω ἀπὸ τὰ χαμηλὰ βράχια ποὺ εἶχε προλάβῃ νὰ σκαρφαλώσῃ!...

Ἀμέσως πίσω του γκρεμίζεται καὶ ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν, παραπατώντας γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ κτύπημα τῆς χατζάρας ἐνὸς μαύρου κακούργου!...

Μὰ κι ὁ Νταμπούχ δὲν ἀργεῖ νὰ γκρεμοτσακιστῇ κι αὐτὸς κάτω, καταματώνοντας τὸ τεράστιο τριχωτὸ κορμὶ

του.

Ἔνα μπουλούκι μανιασμένοι ἀραπάδες τὸν κτυποῦσαν, ἀναγκάζοντάς τον νὰ πηδᾷ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο γιὰ νὰ σωθῇ. Ὄσπου κάποτε παραπάτησε κ' ἐκείνος!...

Ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα εἶναι κύριος τῶρα τοῦ περήφανου ἑλληνικοῦ βουνοῦ.

Μ' ἕνα τελευταῖο οὐρλιαχτὸ του διατάζει τοὺς μαύρους:

— Κάτω τώρα ὅλοι ν' ἀποτελειώσετε τ' ἄσπρα σκυλιά καὶ τὸν γοριλλάνθρωπο ποὺ γκρεμίστηκαν ἀπ' τὰ βράχια. Κανέννας τους δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ζωντανός!...

Κ' ἐνῶ οἱ ἀραπάδες ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ του, αὐτὸς ἀνεβαίνει πρὸς τὴν πέτρινη σπηλιά. Θέλει νὰ δῇ καὶ νὰ καμαρώσῃ τίς δυὸ πανώριες σκλάβες του: Τὴ λευκὴ καὶ τὴ μελαψή!...

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ δυνατὸ κράξιμο ἀκούγεται χαμηλὰ στὸν οὐρανό!...

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ «ΣΩΤΗΡΑΣ»!

Καὶ νά: Λίγο πιο ψηλὰ ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ παρουσιάζεται ὁ Πίικ!...

Τὸ τεράστιο κοράκι τοῦ Γκαοῦρ κρατᾷ γερά στὰ πόδια του τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ Ποκοπίκο!

Ὁ ἀπερίγραπτος νᾶνος χώνει τὸ δεξὶ του χέρι στὸ τομαρένιο πανταλονάκι του. Κάτι

βγάζει μέσ' απ' αυτό και προτύνοντάς το απειλητικά προς τὰ κάτω, ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— Πίσω μικρόβια και σὰς έφαγαααα!...

Ο Γιαχάμπια κι οί άραπάδες του έχουν σταθή τώρα. Καί με άνασηκωμένα τὰ κεφάλια διασκεδάζουν βλέποντας τὸ μεγάλο μαύρο πουλί πού σηκώνει τὸ νᾶνο.

Μερικοί απ' αὐτούς έχουν ξεκαρδιστῇ στὰ γέλια...

Ἄλλοίμονο ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο ἀκούγεται γιά μιὰ ἀκόμη φορά:

— Πίσω Γιαχάμπια και... ζωὴ σ' ἐλόγου σας!... Ὁ ποιος ἐπιζήση ἀπὸ τὴν «τοιού τη» μου, νὰ μὴ στεναχωρετῇ: Θὰ τὸν σφάξω... δωρεάν!

Ταυτόχρονα παρατάει ἀπὸ ψηλά αὐτὸ τὸ κάτι πού εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ παντελονάκι του...

Εἶναι μιὰ μικροσκοπικὴ σιδερένια μπάλλα. Σὰν ἓνα μικρὸ μῆλο...

Καί νά:

Μόλις τὸ παράξενο αὐτὸ ἀντικείμενο φθάνει κάτω καί κτυπάει στὰ βράχια, μιὰ ἀφάνταστα τρομακτικὴ ἔκρηξι γίνεται! Ὁ φοβερός κρότος τῆς κάνει ν' ἀντιλαλήσουν τὰ μακρινὰ γαλάζια βουνά!...

Ὅσοι ἀραπάδες βρέθηκαν κοντὰ στὸ κακὸ πού γίνθηκε τινάζονται, κομματάκια - κομματάκια, στὸν ἀέρα!...

Τὸ ἴδιο — κομματάκια - κομματάκια — τινάζονται στὸν ἀ-

έρα καί τὰ βράχια πού πάνω τους κτύπησε ἡ μικρὴ σιδερένια μπάλλα!...

Ὁ Γιαχάμπια προφθάνει νὰ πέση κάτω, στὸ ἀνοιγμα δυὸ θράχων, καί νὰ σωθῇ σὰν ἀπὸ θαῦμα...

Ὅμως δὲν συνεχίζει τὴν πορεία του πρὸς τὴ σπηλιά τῆς κορφῆς πού θὰ καμάρωνε τὶς πανώριες σκλάβες του... Μόνο κατεβαίνει πανικόβλητος τὰ βράχια. Ἀκολουθεῖ τοὺς ἄλλους τρομοκρατημένους ἀραπάδες του πού πασχίζουν νὰ ξεφύγουν καί νὰ σωθοῦν.

Ὁ Πικ ἀρχίζει νὰ χαμηλώ-νῃ τώρα πρὸς τὴν κορφή τοῦ βουνοῦ, ἐνῶ ὁ νᾶνος τραγουδάει δυνατὰ καί φάλτσα:

«Ἐγὼ εἶμ' ὁ Ποκοπίκαρος, μετὴ χατζάρα ἐπ' ὧμου, πού «Γῆς Μαδιὰμ» σὰς τᾶκανα μετὸν... μπομπαρδισμό μου!».

ΜΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ

...«ΚΛΩΤΣΙΑ»!

Οἱ δυὸ γυναῖκες κ' ἡ Χουχού, λεύθερες τώρα — ἀφοῦ οἱ φρουροὶ τοὺς ἔφυγαν πανικόβλητοι — βγαίνουν ἀπ' τὴν πέτρινη σπηλιά.

Ἡ πυγμαία ἀντικρύζοντας τὸν Ποκοπίκο νὰ βρίσκεται στὸν ἀέρα, κρεμασμένος ἀπ' τὰ πόδια τοῦ Πίκ, ξεφωνίζει μελαχτέρα:

— Ἀμὰν καλὲ Ἄντρακλά μου δυσθεόρατε!... Τώρα θὰ σ' ἀγαπῶ περισσότερο! Κἀθότι ψοφῶ γιὰ Ἀεροπόρους τῆς

... 'Αεροπορίας!...

‘Ο νάνος πού σέ λίγες στιγμές προσγειώνεται στην κορφή, εξηγεί στις δυο γυναίκες όλα όσα είχαν συμβῆ...

Τούς μιλάει γιά τή μικρή ατομική βόμβα πού είχε κλέψει ἀπό τις πολλές ἄλλες πού βρισκόταν μέσα στοῦ Ρομπότ τοῦ τρελλοῦ 'Επιστήμονα. Τούς λέει ἀκόμα πώς ξέχασε τις ἄλλες βόμβες κοντά στά πόδια τοῦ ἀτσαλένιου γίγαντα. 'Εκεῖ δηλαδή πού γίνονταν οἱ τρομακτικές πύρινες ἐκρήξεις... Κι' αὐτό ἦταν αἱ τία νά τιναχθοῦν τὸ Ρομπότ κι ὁ Οὐράγκ στὸν 'Αέρα!...

— “Ὅσο γιά τὸν Ταρζανάκο καὶ τὸν Γκαούρακα, δὲν ξέρω τίποτε! καταλήγει. Πάντως σὰς πληροφορῶ πὼς ἀνδρὲς εἶναι ζωντανοί, θὰ τῇ πὼς τᾶχουνε... τινάξη!...

“Ετσι, ὅλοι μαζί κατεβαίνουν τὰ βράχια ψάχνοντας νὰ τοὺς βροῦνε!...

Τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό, ἔχει σωθῆ γιά μιὰ φορὰ ἀκόμα, ἀπὸ τοὺς κακούργους μαύρους ἐπιδρομεῖς!

Καὶ νά: Κάτω στοὺς πρόποδες, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέιν, ἀντικρύζουν τοὺς δυὸ ἀγαπημένους συντρόφους τοὺς 'Ακόμα καὶ τὸν Μάξ 'Αρλαν καὶ τὸν Κραγιαμποῦ...

Τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ ὅλοι τοὺς ἀγκαλιάζονται καὶ φιλιῶνται!...

‘Η Χουχού κάνει κι αὐτὴ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν Ποκοπίκο της:

— Καλὲ ἔλα κ' ἐσύ, χρυσό μου, νὰ μὲ ἀνασπαστῇς μὲ φι

λιά!...

‘Ο νάνος ὑποχωρεῖ λίγο καὶ τραβάει τὴν ἀνήμερη χατζάρα του:

— Πίσω μαωρὴ Μαμζέλ!... Κάνε στὴν μπάντα νὰ μὴ σοὺ ἀποκεφαλίσω τό... τοσουλούφι!

“Εξω φρενῶν ἡ πυγμαία σηκώνει τὸ παχουλὸ ποδάρι της. Καὶ μὲ μιὰ ρωμαντικὴ κλωτσιά, τὸν τινάξει πέρα:

— Νά, γλύκα μου!... Γὰ νὰ μάθης ἄλλοτες νὰ μὴ περιφρονεῖς τοὺς... ἀσπασμοὺς τῶν φιλιῶν μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

‘Ο Ποκοπίκο ἀπὸ τὴ θέσι πού θρέθηκε, κουτροβαλῶντας ἀπὸ τὴν κλωτσιά, τῆς φωνάζει κατενθουσιασμένος:

— Νὰ μοὺ ζήσης κούκλα μου! Βαρεῖς κλωτσιὰ πού κάνει στράκες! Εἶσαι ἀνώτερη κι ἀπὸ... μουλάρα!

Στὸ μεταξὺ ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμποῦ, ἡ Τζέιν, ὁ Μάξ 'Αρλαν κι ὁ Κραγιαμποῦ ἔχουν πλησιάσει τὸ νῆο. 'Αρχίζουν νὰ τὸν εὐχαριστοῦν γιά τὴ σωτηρία τους, πού δὲν τὴν ὀφείλουν παρὰ μονάχα σ' αὐτόν.

‘Ο Ποκοπίκο τοὺς ἀκούει καὶ κουνάει τὴν κεφαλα του:

— Περικαλῶ, τοὺς λέει. “Ετσι εἶν' ὁ κόσμος. Ρόδα πού γυρίζει!... Σήμερις σὰς ἔσωσα, αὐριο μπορεῖ νὰ σὰς... σφάξω. “Ετερον ἐκάτερον.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀγριεὲς φωνὲς καὶ οὐρλιαχτὰ πόνου ἀκούγονται λίγο πιὸ πέρα... “Ο

λοι μαζί τρέχουν περίεργοι
πρός τὰ ἐκεῖ...

Εἶναι ὁ τρελλὸς γοριλλάν-
θρωπος Νταμπούχ. "Αν καὶ
τὸ κορμί του ὀλόκληρο εἶναι
ματωμένο, κατάφερε νὰ τρέ-
ξη καὶ ν' ἀρπάξη τὸν ἄνθρωπο
Γιαχάμπα πού πηδώντας ἀπ'
τὰ βράχια τοῦ βουνοῦ ζητοῦ-
σε νὰ ξεφύγῃ.

Τώρα τὸν σηκώνει ψηλὰ καὶ
τὸν κτυπάει μὲ ἀφάνταστη δύ-
ναμι κάτω. Ἐνῶ ταυτόχρονα
μουγγρίζει:

— Νταμπούχ σκοτώνει Για-
χάμπα!...

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται:

— Κοπάνα τὸ «Χταποδάκι»
σου, μπαρμπαδεϊνόσαυρε! Κο-
πάνα το νὰ μαλακώσῃ!...

Τὰ κτυπήματα τοῦ τρελλοῦ
γοριλλανθρώπου εἶναι θανα-

τερά. Σίγουρα θὰ σκοτώσῃ
τὸν Γιαχάμπα.

Ὅμως ἐπεμβαίνει ὁ Γκα-
οῦρ. Χύνεται πάνω στὸν Ντα-
μπούχ, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ
χέρια του καὶ τὸν σπρώχνει:

— Φύγε, κακοῦργε!... Φύ-
γε γιατί μουρχειται καὶ μένα
νὰ σὲ σπαράξω!...

Ὁ ἀπαίσιος μαῦρος γίγαν-
τας τὸ θάζει ἀμέσως στὰ πό-
δια ἐνῶ ὁ Ποκοπικό κυττάζον-
τας μὲ οἶκτο τὸν μελαψὸ γί-
γαντα, μουρμουρίζει:

— Μαντράχαλε, δὲν γιατρεῖ
εσσι: «Γκαούρης» ἐγεννήθη-
κες «Γκαούρης» θὰ πεθάνῃς!
Πολὺ δὲ γουστάρω, ἀδερφέ
μου!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΔΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 80

TIME APR 2

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη κυκλοφορεῖ τὸ πιὸ συναρπαστικὸ καὶ καταπληκτικὸ τεύχος ἀπὸ ὅσα ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

καὶ ποὺ ἔχει τὸν τίτλο :

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Ἄγριοι ἰθαγενεῖς καὶ θεριὰ τῆς Ζούγκλας σὲ ὅλο τὸ τρομακτικὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ τους.

ΟΛΟΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΜΕ ΑΓΩΝΙΑ

νὰ διαβάσουν τὸ τεύχος-θαῦμα τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ».

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε δόλκιση την Ελλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜ-ΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩ. ΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. ██████████